

JANE HARPEROVÁ

SUCHO

ZOUFALÝ ČIN V MALÉM MĚSTĚ
S VELKÝMI TAJEMSTVÍMI

VICTORIAN
PREMIER'S
LITERARY
AWARDS

NY TIMES
BESTSELLER

AMAZON
BEST BOOK
OF THE
MONTH

DETEKTIVNÍ ROMÁN HOST

JANE HARPEROVÁ

SUCHO

JANE HARPEROVÁ

SUCHO

BRNO 2017

DETEKTIVNÍ ROMÁN HOST

The Dry

Copyright © Jane Harper, 2016

Cover picture credit: Ro011739.JPG by Naoki Sato
(www.flickr.com/photos/naoki/3790189202/in/photostream),
cc BY-SA 2.0, modified

Translation © Barbora Doležalová, 2017

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2017
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-7577-115-5 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7577-116-2 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7577-117-9 (Formát MobiPocket)

*Mikeovi a Helen — mým rodičům,
kteří mi četli.*

PROLOG

Nebylo to poprvé, co se na farmě střílelo, a mouchy nejsou vybíravé. V mrtvém zvířeti a mrtvém člověku nevidí rozdíl.

Toho léta si díky suchu přišly na své. Posedávaly na vyhaslých očích a lepkavých ranách podvyživeného dobytka, který farmáři z Kiewarry museli postřílet. Bez deště nebylo krmivo. Rozpálené městečko se tetelilo pod žhnoucím modrým nebem a prázdná koryta s sebou do následujícího dne přinášela další těžká rozhodnutí.

„Zlomí se to,“ říkali farmáři, když se z několika měsíců stal už druhý rok. Ta slova si opakovali navzájem nahlas jako mantru i potichu pro sebe jako modlitbu.

Meteorologové v Melbourne byli jiného názoru. V obleku a se soucitným výrazem se o tom ze svých klimatizovaných studií zmiňovali už jen tak mimochodem každý den kolem šesté. Oficiálně to bylo nejhorší sucho za posledních sto let. Zvláštní jev měl své jméno, o kterém si nikdo nebyl jistý, jak se vyslovuje. *El Niño*.

Aspoň mouchy měly radost. Toho dne však objevily něco neobvyklého. Něco menšího, s hladkou kůží a jemnějším

masem. Ne že by na tom záleželo. Žádný rozdíl v tom nebyl. Vyhaslé oči. Lepkové rány.

Nejčerstvější bylo tělo na mýtině. Mouchám chvíli trvalo, než našly další dvě uvnitř domu, přestože dveře byly otevřené dokořán. Ty, které se odvážily za prvním tělem v hale, dostaly za odměnu druhé, tentokrát v dětském pokoji. Bylo sice menší, ale zato jich tu bylo méně a všechny si přišly na své.

Nikdo je nerušil, spokojeně se hemžily v horkém vzduchu nad kaluží tmavé krve rozlité na dlaždičkách a koberci. Před domem viselo na šňůrách přeschlé prádlo. Na kamenité cestice ke dveřím se povalovala koloběžka. V okruhu jednoho kilometru bilo jen jedno lidské srdce.

Dětský pláč, který se najednou ozval uvnitř domu, tak neměl koho přivolat.

I těm, kteří do kostela zavítali sotva o Vánocích, bylo jasné, že se smuteční hosté do lavic nevejdou. Když Aaron Falk přijížděl, s vírem prachu a suchého listí za autem, přede dveřmi kostela se už tlačil dav černé a šedé.

Sousedé se i navzdory svému odhodlání dostat se dovnitř snažili působit důstojně, nenápadně do sebe strkali a razili si cestu tlačenicí. Naproti přes silnici se shromažďovali novináři.

Falk zaparkoval svůj sedan vedle ute, které mělo podobně jako jeho vůz svá lepší léta za sebou, a vypnul motor. Klimatizace se zachrčením utichla a vnitřek auta se ihned začal ohřívat. Chvíli si dav měřil, i když přijel přesně na čas. Táhl se sem až z Melbourne, pětihodinová jízda mu zabrala přes šest hodin. Spokojený, že nevidí žádné známé tváře, vystoupil z auta.

Podvečerní vedro ho obalilo jako deka. Uchopil kliku zadních dveří, že si ze sedadla za řidičem vezme sako, a spálil si prsty. Na chvíli zaváhal, pak sáhl i po klobouku. Široký okraj a tmavě hnědá látka se ke smutečnímu obleku nehodily. Kůže barvy odstředěného mléka v první půlce roku a záplava pih

připomínající rakovinné bujení v té druhé byly Falkovi dostatečným argumentem pro to, aby riskoval módní faux pas.

Od narození byl bledý, měl platinové krátce střižené vlasy a neviditelné řasy. Často si během těch třiceti šesti let říkal, jestli se mu australské slunce nesnaží něco naznačit. Ať už to bylo cokoliv, rozhodně se to lépe ignorovalo v dlouhých stínech melbournských mrakodrapů než v Kiewaře, kde byl stín nedostatkovým zbožím.

Falk se ohlédl za silnicí vedoucí ven z města, pak se podíval na hodinky. Pohřeb, smuteční hostina, jedna noc a bude pryč. Osmnáct hodin, spočítal si. Víc ani minutu. S tímhle odhodláním vykročil Falk k davu, jednou rukou si přidržoval klobouk, aby mu v náhlém poryvu horkého vzduchu neuletěl.

Kostel byl uvnitř menší, než si ho pamatoval. Vmáčknutý do davu cizích lidí se nechal vtáhnout hlouběji do útrob kostela. Podařilo se mu najít si kousek místa u zdi vedle farmáře v bavlněné košili napnuté přes vystouplé břicho. Muž na něj kývl, opět se otočil a dál zíral rovně před sebe. Falk si všiml pomačkané látky na mužových loktech, ještě před chvílí je měl vyhrnuté nahoru.

Falk si sundal klobouk a nenápadně se jím ovíval. Proti své vůli se rozhlížel kolem. Tváře, které se mu na první pohled zdály cizí, při podrobnějším zkoumání poznával a musel se pozastavit nad tím, jak nečekaně ho zaskočily vrásky, šediny ve vlasech a s léty nabraná kila.

Postarší muž asi dvě řady za ním zachytil jeho pohled, kývl na něj a vyměnili si smutný úsměv. Jak se jenom jmenoval? Falk se snažil vzpomenout si. Nemohl se soustředit. Byl to učitel. Falkovi se podařilo vybavit si muže u tabule, jak se pokouší zaujmout třídu znuděných pubertáků zájmovostmi ze zeměpisu nebo dějepisu, ale vzpomínka byla příliš mlhavá.

Muž kývl k lavici vedle sebe v náznaku, že by se mohl posunout a uvolnit Falkovi místo, ale ten jeho nabídku odmítl mírným zavrtěním hlavy a otočil se zpátky dopředu. Zdvouřilostním rozhovorům se snažil zpravidla vyhýbat, dnes byl ve svém odhodlání tisíckrát zarputilejší než obvykle.

Proboha, ta prostřední rakev je malá. Protože ji umístili mezi dvě velké, vypadala ještě nepatřičněji. Pokud to bylo vůbec možné. Mladší děti s učesanými vlasy ulízanými k hlavě to komentovaly: *Tati, podívej. Ta bedna je ve fotbalových barvách.* Ty, které z toho už měly rozum a věděly, co je uvnitř, seděly v neklidném tichu, nervózně se vrtěly ve školních uniformách a tiskly se k rodičům.

Nad třemi rakvemi visela zvětšenina fotografie, odkud na ně shlížela rozesmátá čtyřčlenná rodina. Jejich úsměvy byly příliš velké a rozpixelované. Falk znal fotku z novin. Byla skoro všude.

Pod ní stála jména zesnulých vyskládaná z květin. *Luke. Karen. Billy.*

Falk se zadíval na Lukovu fotografii. V tmavých vlasech měl tu a tam šedinu, ale pořád vypadal líp než většina mužů, kterým táhne na čtyřicet. Obličej měl vrásčitéjší, než si Falk pamatoval, ale od jejich posledního setkání uběhlo už pět let. Stále si však zachovával týž sebevědomý úsměv a trochu mazaný pohled. *Pořád stejný,* znělo mu v uších. Tři rakve před ním ale svědčily o něčem jiném.

„Příšerná tragédie,“ vypadlo zničehonic z farmáře vedle Falka. Měl zkřížené ruce a zaťaté pěsti pevně vklíněné v podpaží.

„To ano,“ odpověděl Falk.

„Znal jste je dobře?“

„Ani ne. Jen Luka, toho —“ Falk na malý okamžik nedokázal přijít na slovo, které by popisovalo muže ležícího

v největší rakvi. V myslí kolem něj kroužilo, ale na jazyk se mu drala jen kliše z titulních stran bulváru.

„Toho otce,“ vypravil ze sebe nakonec. „Jsme přátelé z dětství.“

„Jasně. Víím, kdo je Luke Hadler.“

„Řekl bych, že to dneska už každý.“

„Jste odněkud z okolí, ne?“ Farmář mírně natočil mohutné tělo směrem k Falkovi a teprve teď se na něj pořádně po díval.

„Ne, už je to dávno, co jsem se odstěhoval.“

„Aha. Stejně mám ale pocit, že už jsem vás někde viděl.“ Farmář se zamračil, snažil se ho někam zařadit. „Mladej, nejste vy náhodou od novin?“

„Ne. Děláím u policie. V Melbourne.“

„Fakt? Měli byste zavřít půlku vlády. Za to, kam to tady nechali dojít.“ Muž pokývl směrem k rakvím, kde vedle Luka ležela jeho žena a šestiletý syn. „Snažíme se nakrmit tuhle zemi, nejhorší počasí za posledních sto let, a jediný, co dokážou, je snižovat už tak dost mizerný dotace. Vlastně se tomu chudákovi jeden ani nemůže divit. Je to zasn—“

Zarazil se. Rozhlédl se kolem sebe. „Je to skandál, nic jinýho.“

Falk na to nic neřekl, oba se v zamyšlení nad neschopností Canberry odmlčeli. Otázku, kdo ve skutečnosti zavinil smrt rodiny Hadlerových, už nějakou dobu propírala ze všech stran seriózní i bulvární média v celé Austrálii.

„Vyšetřujete to?“ Muž kývl hlavou k rakvím.

„Ne, jsem tu jen jako přítel,“ odpověděl Falk. „Navíc si nejsem jistý, jestli tu je co vyšetřovat.“

Věděl jen to, co se stejně jako všichni ostatní dozvěděl ze zpráv. Ale podle všeho to byl naprosto jasný případ.

Zbraň, ze které se střílelo, byla Lukova. A tutěž zbraň našli u jeho těla přimáčknutou ke zbytkům obličeje.

„Nejspíš není,“ dodal farmář. „Jen mě to tak napadlo, když jste říkal, že jste se znali a tak.“

„Navíc tohle není můj obor. Jsem od federálů. Dělán na finančním.“

„Nevím, co si pod tím představit, mladej.“

„Prostě jdu po penězích. Zajímají mě vysoký cifry, co se ocitnou na nesprávných účtech. Praní peněz, zpronevěry a podobně.“

Muž něco odpověděl, ale Falk ho nevnímal. Pohledem sklouzl od tří rakví k pozůstalým v první řadě. Místo vyhrazené rodině. Takže mohli sedět před všemi přáteli a sousedy, ti zase na oplátku mohli zírat na jejich zátylky a děkovat bohu, že nejsou na jejich místě.

Falk Lukova otce neviděl dvacet let, ale okamžitě ho poznal. Tvář Gerryho Hadlera měla popelavou barvu. Jeho oči vypadaly jako dva černé důlky zapadlé hluboko do obličeje. Seděl na svém místě v první řadě, ale hlavu měl otočenou dozadu. Nevěnoval pozornost vzlykající manželce po svém boku ani třem dřevěným truhlám s ostatky svého syna, snachy a vnuka. Místo toho se díval přímo na Falka.

Odněkud zezadu se ozvaly tóny reprodukováné hudby. Pohřeb právě začal. Gerry naznačil hlavou pokývnutí a Falk bezděčně sáhl do kapsy. Na vzkazu od Gerryho Hadlera stálo sedm slov psaných jeho těžkou rukou:

Luke lhal. Tys lhal. Přijed' na pohřeb.

Byl to Falk, kdo uhnul pohledem jako první.

Na fotografe se nedívalo snadno. Přeblikávaly na obrazovce na zdi kostela v nekonečné smyčce. Desetiletý Luke slaví se svým týmem vítězné utkání v ragby; mladá Karen skáče

s koněm přes překážku. Na jejich zamrzlých úsměvech bylo něco groteskního a Falk si všiml, že není sám, kdo od snímků odvrací pohled.

Na obrazovce přeskočila další fotka a Falk na ní překvapeně poznal sám sebe. Dívala se na něj jeho rozzcuchaná jedenáctiletá hlava. Stáli s Lukem vedle sebe, do půl těla svlečení a s pusou dokořán se chlubili malou rybou na udici. Vypadali šťastně. Falk se snažil rozpomenout na chvíli, kdy byl snímek pořízen. Nemohl si ji vybavit.

Následovaly další fotografie: Luke a Karen se smějí, jako by nikdy nedělali nic jiného, a najednou tam byl zase on. Tentokrát zalapal po dechu. Podle toho, jak to kolem něj zašumělo, nezaskočil snímek jenom jeho.

Falk v mladší verzi stál vedle Luka, vytáhlé končetiny a tváře poseté akné. Pořád se usmívali, ale tentokrát pózovali na fotce ve čtyřech. Luke držel kolem útlého pasu patnáctiletou dívku s plavými vlasy. Falkova ruka se o poznání zdrženlivěji dotýkala ramene druhé dívky s tmavými vlasy a ještě tmavšíma očima.

Falk nevěřil svým očím. Jak mohli vybrat právě tuhle fotku? Střelil pohledem po Gerrym Hadlerovi, ten zíral se zatátými zuby přímo před sebe. Falk si všiml, že farmář vedle něj přešlápl z nohy na nohu a nenápadně odstoupil o půl kroku stranou. Už mu to došlo, pomyslel si Falk.

Přinutil se znovu podívat na snímek. Na farmu. Na dívku po jeho boku. Díval se na ni, dokud její tvář nezmizela z obrazovky. Na chvíli, kdy byla pořízena takhle fotografie, si pamatoval. Jedno odpoledne koncem dlouhého léta. Byl to krásný den. A toto byla jedna z posledních fotografií, na které byli všichni čtyři. O dva měsíce později tmavooká dívka zemřela.

Luke lhal. Tys lhal.

Falk dobrou minutu zíral do země. Když znovu vzhledl, z obrazovky se na něj trochu křečovitě usmívali Luke a Karen ve svůj svatební den. Pozvání mu přišlo. Snažil se vzpomnout si, jakou si vymyslel výmluvu. Práce, skoro určitě.

Objevily se první fotky Billyho. Nejdříve novorozeně s červenými tvářemi, pak hnědovlasé batole. Už tehdy se trochu podobal tátovi. V šortkách vedle vánočního stromku. Všichni tři převlečení za příšery s popraskaným nátosem barvy okolo rozesmátých rtů. Skok dopředu, o několik let starší Karen drží v náruči další novorozeně.

Charlotte. Ta, která měla štěstí. Její jméno nemuselo být spolu s ostatními vyskládáno z květin. Třináctiměsíční Charlotte, jako kdyby reagovala na jeho myšlenky, se v první řadě snažila vymanit z babiččina objetí. Barbara Hadlerová si ji jednou rukou pevněji přivinula k hrudníku a nervózně ji chovala. Druhou rukou si přitiskla k ústům kapesník.

Falk toho o dětech moc nevěděl, a tak nedokázal říct, jestli Charlotte svou matku na fotografiích poznala. Možná ji jen namíchlo, že je součástí fotopomníku, i když se cítila být plná života. Na to si ale brzo zvykne. Nemá koneckonců na vybranou. Jako dítě označené nálepkou „jediná přeživší“ se nikde jen tak neschová.

Dozněly poslední tóny hudby a fotky blikaly dál do trapného ticha. Když někdo konečně rozsvítil, v davu byla cítit hromadná úleva. Obézní kaplan těžce stoupal k řečnickému pultu a Falk znovu upřel pohled na tři děsivé rakve. Myslel na tmavookou dívku a dvacet let starou lež způsobenou pubertálními hormony, které mu tehdy kolovaly v žilách.

Luke lhal, tys lhal.

Jak krátká byla cesta od tehdejšího rozhodnutí k dnešnímu dni? Otázka ho zabořila jako zmáčkнутá modřina.

Jedna starší žena z davu se otočila a očima zavadila o Falka. Neznal ji, ale ona na něj automaticky zdvořile kývla. Falk odvrátil pohled. Když se podíval zpátky, pořád na něj hleděla. Náhle se zamračila a přitočila se ke starší ženě, která stála vedle ní. Falk nemusel umět odezírat ze rtů, aby zjistil, co jí šeptala.

Ten Falkovic kluk se vrátil.

Druhá žena po něm střelila pohledem a okamžitě se zase otočila. Sotva zřetelným přikývnutím potvrdila kamarádce její podezření. Naklonila se mírně dopředu a pošeptala něco ženě, která vedle ní stála z druhé strany. Falk pocítil na hrudi tíživý neklid. Podíval se na hodinky. *Sedmnáct hodin.* A bude pryč. Zase pryč. Díky bohu.

„Aarone Falku, kam si, sakra, myslíš, že jdeš?“

Falk stál u svého auta a přemáhal v sobě pokušení nastoupit a ujet pryč. Většina pozůstalých se odebírala v pomalém průvodu na smuteční hostinu. Falk se otočil za hlasem a navzdory svému rozpoložení se musel usmát.

„Gretchen,“ oslovil ženu, ta si ho přitáhla do náruče a čelo mu přitiskla na rameno. Položil si bradu na její blond vlasy a zůstali stát v objetí několik minut, kdy se jen pohupovali ze strany na stranu.

„Panebože, jak já jsem ráda, že tě tady vidím.“ Její hlas zanikal v záhybech Falkovy košile.

„Jak se máš?“ zeptal se, když se odtáhla. Gretchen Schonerová pokrčila rameny, sundala si laciné sluneční brýle a odhalila tak zarudlé oči.

„Nic moc. Vlastně strašně. A ty?“

„Stejně.“

„Stejně teda rozhodně vypadáš,“ usmála se nejistě. „Pořád si pěstuješ svůj albínskej vzhled, koukám.“

„Taky ses moc nezměnila.“

Maličko si odfrkla, ale úsměv se jí rozzářil. „Za dvacet let? Neblázni.“

Falk to nemyslel jen jako lichotku. Gretchen vypadala skoro stejně jako na fotce čtyř teenagerů, která se promítala během pohřbu.

Pas, kolem nějž ji na snímku Luke držel, sice trochu zesílil a k dětsky blond vlasům si asi musela trošku pomoci, ale zářivě modré oči a vysoké lícní kosti patřily pořád té stejné Gretchen. Její černé společenské kalhoty a halenka byly o něco přiléhavější, než je u smutečního oděvu zvykem, a trošku se ošívala. Falk přemýšlel, jestli si to oblečení někde půjčila, nebo ho jen nenosila moc často.

Gretchen si ho prohlížela podobně zkoumavě, a když se jejich pohledy setkaly, rozesmála se. Hned vypadala uvolněnější, mladší.

„No tak,“ chytla ho za předloktí a jemně stiskla. Její dlaň ho na rozpálené kůži chladila. „Smuteční hostina je v kulturním centru. Nějak to tam spolu přežijem.“

Když společně vykročili za hloučkem, zavolala na malého chlapce, který šťoural klacíkem do něčeho před sebou. Zvedl oči a neochotně se vydal za nimi. Gretchen k němu natáhla ruku, ale dítě rozhodně zavrtilo hlavou, šlo před nimi a máchalo klacíkem, jako by to byl meč.

„Můj syn Lachie,“ řekla Gretchen a úkosem se podívala na Falka.

„No jo, jasně.“ Falkovi chvíli trvalo, než si uvědomil, že se z Gretchen, kterou znával, stala matka. „Doneslo se ke mně, že máš dítě.“

„Od koho? Od Luka?“

„Nejspíš. Ale už je to dávno. Jak jinak. Kolik mu je?“

„Teprve pět, ale už si umí mezi ostatními prosadit svou.“

Pozorovali Lachieho, jak se ohání mečem po neviditelných protivnících. Měl oči posazené daleko od sebe, kudrnaté vlasy barvy mokré slámy, ale Falk toho v chlapcových ostrých rysech z Gretchen moc neviděl. Pátral v paměti, jestli se Luke někdy zmínil o tom, že by s někým žila, nebo o chlapcově otci. Nevzpomínal si. Doufal, že kdyby o tom mluvili, zapamatoval by si to. Falk přelétl pohledem po Gretchenině levé ruce. Žádný prstýnek, což ale ještě nemuselo nutně nic znamenat.

„Co ty a rodinný život?“ zeptal se nakonec oklikou.

„Jde to. Lachie mi dává někdy docela zabrat,“ řekla polohlasem, „a navíc jsem na něj sama. Ale je to hodný dítě. A nějak to zvládáme. Aspoň zatím.“

„Vaši mají pořád farmu?“

Zavrtěla hlavou. „Ani náhodou. Asi před osmi lety odešli do důchodu a prodali ji. Přestěhovali se do Sydney a koupili si minibus tři ulice od ségry s dětma,“ pokrčila rameny. „Prý jsou tam spokojení. Život ve městě. Táta třeba chodí na pilates.“

Falk se při představě zemitého pana Schonera, jak posiluje střed těla a praktikuje dechová cvičení, neubráníl úsměvu.

„A tys nechtěla odjet s nima?“

Suše se zasmála a mávla rukou k uschlým stromům, které lemovaly cestu. „A tohle všechno tu nechat? Ne. Jsem tu už moc dlouho, mám to tady v krvi. Však to tady znáš.“ Zarazila se a ucukla pohledem. „Teda spíš asi ne. Promiň.“

Falk odbyl její poznámku mávnutím ruky. „Co teď vlastně děláš?“

„Farmařím, co jinýho. Nebo se o to aspoň snažím. Před pár lety jsem koupila farmu od Kellermanových. Ovce.“

„Vážně?“ To na něj udělalo dojem. Šlo o jedny z nejžádanějších pozemků. Tedy alespoň v době jeho dětství.

„A ty? Slyšela jsem, že ses dal k policii?“

„Jo. K federálům. A jsem tam pořád.“ Dál pokračovali mlčky. Ze stromů se ozýval ohlušující zpěv ptáků, přesně jak si pamatoval. V dálce před nimi na prašné cestě se jako černé skvrny rýsovaly hloučky pozůstalých.

„Jak se tady lidem vede?“ zeptal se.

„Hrozně.“ Tečka. Gretchen si poklepávala na rty konečky prstů s nervozitou odnaučené kuřačky. „Bůh ví, že to tady nestálo za moc ani předtím. Všechny děsí peníze a sucho. Pak přišlo tohle s Lukem a jeho rodinou, je to strašný. Prostě strašný. Visí to ve vzduchu. Všichni se tu ploužíme sem a tam jako zombie. Nikdo neví, co má dělat, co říct. Pozorujeme jeden druhýho. Představujeme si, kdo zmáčkne spoušť jako další.“

„Proboha.“

„Právě. Těžko se to popisuje.“

„Byli jste si s Lukem pořád blízcí?“ zeptal se zvědavě Falk.

Gretchen zaváhala. Rty stáhla do nečitelné linky. „Ne. Už roky ne. Dávno to nebylo takový, jako když jsme měli naši čtyřku.“

Falk přemýšlel nad jejich společnou fotkou. Luke. Gretchen. On. A Ellie Deaconová s dlouhými černými vlasy. Byli nerozluční. Nerozluční pubertáci, co věří, že jejich přátelství a spojenectví bude trvat navěky.

Luke lhal. Tys lhal.

„Vy jste se ale vídali?“ zeptala se Gretchen.

„Tu a tam.“ Alespoň tohle byla pravda. „Jednou za čas jsme zašli na pivo, když byl v Melbourne, nic moc víc jsme nepodnikali.“ Falk se odmlčel. „Několik let jsme se ale neviděli. Nebyl čas. On měl rodinu, já hodně pracoval.“

„To je dobrý, nemusíš se omlouvat. Všichni se cítíme provinile.“

V kulturním centru to hučelo jako v úle. Falk se na schodech před vstupními dveřmi zarazil, ale Gretchen ho vzala za paži.

„No tak, to bude dobrý. Většina lidí si tě nebude vůbec pamatovat.“

„Hodně si jich ale vzpomene. Po té fotce na pohřbu určitě.“

Gretchen se na něj zašklebila. „Jasně, taky mě zaskočila. Dneska ale mají úplně jiný starosti než tebe. Skloň hlavu. Projdeme zadními dveřma na terasu.“

Ani nepočkala na odpověď a popadla Falka jednou rukou za rukáv, druhou sevřela ruku svého syna a vtáhla je oba dovnitř, kde si klestila cestu davem. Vzduch byl nedýchatelný. Klimatizace dělala, co mohla, ale proti takovému množství pozůstalých, kteří se uvnitř snažili zchladit, nezmohla skoro nic. Nenápadně se vmísili mezi ostatní a v rukou se snažili udržet plastové kelímky s pitím a tácky s čokoládovým mramorovaným dortem.

Gretchen se podařilo prorazit až k francouzskému oknu, kterým před kolektivní klaustrofobií uniklo několik dalších hostů na zanedbané hřiště. Našli si místo ve stínu u plotu a Lachie odběhl zdolávat rozpálenou plechovou skluzavku.

„Nemusíš tu se mnou stát, jestli by ti to mělo nějak poškodit pověst,“ řekl Falk a klobouk si sklopil trochu víc do obličeje.

„Nech si ty řeči. Navíc tohle zvládám dost dobře i bez tebe.“

Falk se rozhlížel po hřišti a všiml si postaršího páru, který se kdysi mohl přátelit s jeho otcem. Povíдали si s mladým policistou, ten se v odpoledním slunci pekl v uniformě a těžkých černých botách. Čelo se mu při zdvořilém přikyvování lesklo potem.

„Tamhleten,“ řekl Gretchen, „to je náhrada za Barberise?“

Gretchen následovala očima jeho pohled. „Jo. Takže jsi o Barberisovi slyšel?“

„Jasně. Je ho škoda. Pamatuješ, jak nás všechny děsil k smrti hororovýma historkama o dětech, co blbly s nářadím?“

„To víš, že jo. Ten infarkt se o něj pokoušel posledních dvacet let.“

„Ale stejně je ho škoda,“ řekl Falk a myslel to vážně. „Jak si vede ten nově?“

„Seržant Raco. Spadl do toho přímo po hlavě.“

„Není dobrej? Vypadá to, že dav zvládá celkem v klidu.“

„Vlastně ani nevím. Neměl čas se vůbec rozkoukat, než se to stalo.“

Gretchen chtěla ještě něco dodat, ale u francouzského okna to zašumělo náhlým pohybem. Dav se s úctou roze-
stoupil před Barbarou a Gerrym Hadlerovými, kteří vycházeli zevnitř a mžourali do slunce. Pevně se drželi za ruce a obcházeli hloučky smutečních hostů. Pár slov, objetí, statečné pokývnutí, další.

„Kdy jsi s nima mluvil naposledy?“ zašeptala Gretchen.

„Před dvaceti rokama, do minulého týdne.“ Falk se odmlčel. Gerry stál na druhé straně hřiště, když si jich všiml. Odtáhl se od obtloustlé ženy, kterou se právě chystal obejmout, a ta ze setrvačnosti sevřela náruč na prázdno.

Buď na pohřbu.

A tak tam Falk byl, přesně podle pokynů. Pohledem sledoval Lukova otce, jak se k němu blíží.

První mu přišla do cesty Gretchen, objali se. Jeho oči s rozšířenými a zářícími panenkami se přes její rameno setkaly s Falkovými. Falka napadlo, že si zřejmě Gerry vzal něco na uklidněnou, aby dnešní den přežil. Když se vymanil

z Gretchenina objetí, napřáhl ruku k Falkovi a sevřel jeho dlaň v horkém a pevném stisku.

„Takžes přijel,“ prohodil neutrálně, Gretchen postávala vedle nich.

„Přijel,“ přitakal Falk. „Dostal jsem tvůj dopis.“

Gerry se na něj zadíval.

„Fajn. Říkal jsem si, že je to důležitý, že bys tu měl být. Už kvůli Lukovi. Ale nebyl jsem si jistej, jestli to zvládneš, chlapče.“ Poslední věta zůstala nepříjemně viset ve vzduchu.

„Jak říkáš, Gerry,“ přikývl Falk. „Je to důležitý.“

Gerryho pochybnosti nebyly neopodstatněné. Ještě před týdnem seděl Falk v kanceláři za svým stolem a tupě zíral na Lukovu fotku v novinách, když zazvonil telefon. Rozechvělým hlasem, který Falk neslyšel dvacet let, mu Gerry oznámil, kdy a kde je pohřeb. „Uvidíme se tam,“ dodal nakonec, bez otazníku. Falk se očima vyhnul Lukovu rozpixelovanému pohledu a zamumlal cosi o práci. Ve skutečnosti se mu tam nechtělo. Dva dny nato přišel dopis. Gerry ho musel odeslat v okamžiku, kdy zavěsil sluchátko.

Tys lhal. Buď na pohřbu.

Tu noc se Falk moc nevyspal.

Teď se oba nervózně dívali na Gretchen. Ta se mračila někam doprostřed hřiště, kde její syn zdolával prolézačky.

„Dnes v noci zůstáváš ve městě,“ řekl Gerry. Ani za touto větou nebyl otazník. Falk přikývl.

„Nad hospodou.“

Z hřiště se ozval jekot a Gretchen si vyčerpaně povzdechla.

„Sakra. Jako bych to tušila. Omluvte mě.“ Odběhla pryč. Gerry sevřel Falkův loket a odvedl ho z doslechu ostatních hostů. Ruka se mu třásla.

„Musíme si promluvit. Než se vrátí.“

Falk jemně vykroutil ruku z jeho sevření, uvědomoval si, že je obklopuje dav lidí. Netušil, kdo všechno je právě teď pozoruje.

„Proboha, Gerry, co po mně chceš?“ Přinutil se zaujmout postoj, který podle něj vypadal uvolněně. „Jestli má tohle být začátek pokusu o vydírání, tak ti na rovinu říkám, že to nikam nepovede.“

„Cože? Zatraceně, Aarone, neblázni. Nic takovýho.“ Gerry vypadal upřímně v šoku. „Kdybych chtěl dělat potíže, udělal bych to už dávno, nemyslíš? Byl jsem rád, že všechno utichlo. A nejradši bych se k tomu vůbec nevracel. Ale teď? Po tom, co se stalo? Karen a Billy mrtví, vždyť mu ještě nebylo ani sedm.“ Gerrymu se zlomil hlas. „Omlouvám se za ten dopis, ale potřeboval jsem tě sem dostat. Musím to vědět.“

„Vědět co?“

Gerryho oči měly v zářivém slunečním světle téměř černou barvu.

„Jestli Luke už někdy někoho zabil.“

Falk mlčel. Neptal se, co tím Gerry myslí.

„Víš —“ Gerry zbytek věty spolkl, protože k němu důležitě doklopýtala nějaká žena, aby mu oznámila, že si s ním přeje mluvit kaplan, a to pokud možno okamžitě.

„Je to jeden velkej chaos,“ vyštěkl Gerry, žena si odkašlala a nasadila výraz ublížené trpělivosti. Otočil se zpět k Falkovi. „Musím jít. Ještě se ozvu.“ Potřásl Falkovi rukou, přičemž ji držel o něco déle, než bylo nutné.

Falk přikývl. Pochopil to. Gerry následoval obřadně vyhlížející ženu, působil shrbeně a drobně. Gretchen mezitím uklidnila svého syna a vrátila se k Falkovi. Stáli vedle sebe, dotýkali se rameny a pohledem vyprovázeli Gerryho.

„Vypadá příšerně,“ pronesla tiše. „Slyšela jsem, že včera křičel v obchodě na Craiga Hornbyho, že si prý z toho, co se stalo, utahoval, nebo co. To se mi moc nezdá, s Craigem jsou kamarádi přes padesát let.“

Falk si nedovedl představit, že by si někdo, a už vůbec ne stoický Craig Hornby, z těch tří hrozivých rakví utahoval.

„Vážně na Lukovi nebylo poznat, že se k něčemu schyluje?“ Nemohl se nezeptat.

„Jako jak?“ Na Gretchenině rtu přistála moucha, netrpělivě ji odehнала. „Myslíš, že se procházel po ulici, máchal brokovnicí a vykřikoval, že je všechny oddělá?“

„Hele, Gretchen, jen se ptám. Myslel jsem, jestli třeba neměl depresi nebo tak.“

„Promiň. To je tím horkem. Všechno ještě zhoršuje.“ Odmlčela se. „Upřímně — v Kiewaře jsou na pokraji zhroutení všichni. Ale nevypadalo to, že by na tom Luke byl hůř než ostatní. Přinejmenším to na něm nebylo poznat.“

Gretchen smutně hleděla do dálky.

„Nikdy nevíš,“ řekla po chvíli. „Všichni jsou vzteky bez sebe. Ale nejsou jen naštvaní na Luka. Ti, co ho znali nejlíp, nevypadají, že by ho za to, co udělal, nenáviděli. Je to divný. Skoro jako kdyby mu záviděli.“

„A co?“

„Že udělal to, k čemu oni nedokážou sebrat odvalu. Protože teď už je z toho venku, chápeš? My ostatní tu budeme trčet, dokud se neupečeme zaživa, on už se ale nemusí o nic starat. O úrodu, o splátky, o to, kdy zase konečně zaprší.“

„Dost zoufalý řešení,“ odpověděl Falk. „Vzít s sebou celou rodinu. Jak jsou na tom Karenini rodiče?“

„Žádnou rodinu neměla, teda alespoň pokud vím. Nikdy jste se neviděli?“

Falk zavrtěl hlavou.

„Jedináček,“ pokračovala Gretchen. „Rodiče jí zemřeli, když byla na střední. Přestěhovala se sem s tetou, ta umřela před pár lety. Myslím, že Karen byla skrz naskrz Hadlerová.“

„Přátelily jste se?“

„Ani ne. Já —“

Přerušilo ji zacinkání vidličky, které se ozvalo z francouzského okna. Dav se pomalu utiřil a tváře přítomných se otočily ke Gerrymu a Barbaře Hadlerovým, kteří tam stáli a drželi se za ruce. Obklopeni všemi těmi lidmi působili velmi osaměle.

Zůstali jen sami dva, uvědomil si Falk. Kromě Luka měli ještě dceru, tedy skoro. Narodila se mrtvá, když byly Lukovi asi tři roky. Jestli se někdy pak pokoušeli o další dítě, tak neúspěšně. Veškerou pozornost a energii věnovali svému jedinému synovi.

Barbara si odkašlala, očima těkala po přítomných.

„Rádi bychom vám všem poděkovali, že jste přišli. Luke byl dobrý člověk.“

Slova z ní vylétla moc rychle a moc nahlas, stiskla rty, jako by chtěla ta následující zadržet. Z pauzy se stávalo trapné ticho, které se nikdo neodvážil přerušit. Gerry mlčky zíral na kus země před sebou. Barbara povolila sevřené rty a zhluboka se nadechla.

„A Karen s Billym byli skvělí. To, co se stalo,“ polkla, „je strašné. Ale doufám, že si budete Luka pamatovat takového, jaký skutečně byl. Předtím. S mnohými z vás se přátelil. Byl to dobrý soused i farmář. A miloval svou rodinu.“

„Jasně, dokud ji celou nezmasakroval.“

Slova, která se k Falkovi donesla odněkud zezadu z hloučku, pronesl dotyčný polohlasem, přesto nebyl Falk jediný, kdo otočil hlavu. Zlostné pohledy se potkávaly u statného muže ve středních letech, který stárl rychleji, než by musel.

Oplácané bicepsy tvořené spíš tukem než svaly se napínaly pod tričkem, ruce měl založené do kříže. V obličejí byl brunátný, měl neupravené vousy a vyzývavý pohled surovce. Díval se postupně na všechny, co se po něm otočili, dokud jeden po druhém neuhnuli pohledem. Barbara a Gerry zřejmě nic neslyšeli. Je třeba být vděčný za maličkosti, pomyslel si Falk.

„Co je to za pitomce?“ zašeptal a Gretchen se na něj překvapeně podívala.

„Tys ho nepoznal? To je Grant Dow.“

„To není možný!“ Falk cítil, jak se mu naježily chlupy na krku, a odvrátil od něj tvář. Pamatoval si ho jako pětadvacetiletého šlachovitého svalovce. Dvakrát deset let navíc se na něm pořádně podepsalo. „Vypadá úplně jinak.“

„Ale je to pořád stejnej hajzl. Neboj, nevšimnul si tě. To by vypadalo jinak.“

Falk přikývl, ale už se jeho směrem nepodíval. Barbara propukla v pláč, což si přítomní hosté vyložili jako konec proslovu, někteří vykročili instinktivně k ní, někteří se naopak otočili jinam, jak to komu připadalo vhodnější. Falk a Gretchen zůstali stát. Přiběhl k nim její syn a zabořil hlavu do matčiných kalhot. S menšími obtížemi ho zvedla do náruče, posadila si ho na bok a on si se zívnutím položil hlavu na její rameno.

„Nejvyšší čas odvézt tenhle poklad domů,“ řekla. „Kdy se vracíš do Melbourne?“

Falk se podíval na hodinky. *Patnáct hodin.*

„Zítří,“ řekl nahlas.

Gretchen přikývla a podívala se mu do očí. Pak se k němu naklonila, volnou paži mu ovinula okolo pasu a přitáhla si ho k sobě. Falk cítil na zádech žár odpoledního slunce a na hrudníku teplo jejího těla.

„Moc ráda tě zase vidím, Aarone.“ Modré oči klouzaly po jeho tváři, jako by se snažily co nejlépe si ji zapamatovat. Smutně se na něj usmála. „Třeba se uvidíme za dalších dvacet let.“

Sledoval ji, jak odchází, dokud se mu neztratila z dohledu.

Falk seděl na kraji postele a netečně hleděl na obrovského pavouka na zdi. Byl podvečer, teplota ale se zacházejícím sluncem klesala jen velmi pozvolna. Dal si sprchu a převlékl se do kraťasů, ještě mokré nohy se mu nepříjemně lepily na levné bavlněné povlečení. Strohý nápis nad časovačem vedle sprchy povoloval nanejvýš tři minuty puštěné vody. Připadal si provinile už po dvou.

Ze zdola k němu doléhaly tlumené zvuky z baru, tu a tam zaslechl výraznější hlasy. Malá část jeho já se chtěla jít podívat dolů a zjistit, komu hlasy patří, ale neměl nejmenší chuť se ke společnosti přidat. Tlumený zvuk prořízl řinkot sklenice, která spadla na zem. Po chvilce ticha následoval uštěpačný smích. Pavouk pohnul přední nohou.

Najednou se vedle postele nepříjemně umělým tónem rozdrnčel telefon a Falk nadskočil úlekem. Vyděsilo ho to, ale nepřekvapilo. Měl pocit, že na ten zvuk čeká už několik hodin.

„Haló?“

„Aaron Falk? Máte hovor.“ Barman měl hluboký hlas se stopami skotského přízvuku. Falk si v duchu vybavil statnou

postavu muže, který si před pár hodinami bez jediné poznámky opsal číslo jeho kreditní karty výměnou za klíčky od pokoje.

Falk ho nikdy předtím neviděl, takovou tvář by si určitě zapamatoval. Čtyřicátník, široká ramena a zrzavý plnovous, působil jako baťůžkář, který se tu nějak zapomněl. Při opísování Falkova jména nedal najevo, že by ho znal, vypadal jen zaskočeně, že někdo vyhledal jeho podnik kvůli něčemu jinému než kvůli alkoholu.

„Kdo volá?“ zeptal se Falk, přestože odpověď znal.

„Na to se musíte zeptat sám. Tady nejste v Ritzu, kamaráde, abych vám dělal recepčního. Přepojuju.“ Linka na nějaku chvíli ohluchla, pak Falk uslyšel někoho na jejím druhém konci oddechovat.

„Aarone? Jsi tam? Tady je Gerry.“ Lukův otec zněl vyčerpaně.

„Gerry. Měli bychom si promluvit.“

„To měli. Přijď k nám. Barbara by tě určitě taky chtěla vidět.“ Gerry mu nadiktoval adresu. Pak bylo dlouhé ticho. Gerry si ztěžka povzdechl. „Aarone, neví nic o tom dopisu. Ani o ničem dalším. Byl bych rád, aby to tak zůstalo, jasný?“

Falk jel podle Gerryho pokynů po potměných venkovských silnicích. Asi za dvacet minut odbočil na krátkou příjezdovou cestu k domu. Světlo na zápraží oranžově ozařovalo upravený dřevěný domek. Vytáhl klíčky ze zapalování, síťové dveře se otevřely a objevila se v nich podsaditá Barbara Hadlerová. Chvíli nato se vedle ní zjevil její manžel, jeho vysoká postava vrhala na příjezdovou cestu dlouhý stín. Když Falk stoupal po schodech na zápraží, všiml si, že oba stále mají na sobě smuteční oblečení. Nyní zmuchlaně.

„Aarone, můj ty bože, je to tak dávno. Děkuju, žes přijel. Pojď dál,“ zašeptala Barbara a natáhla k němu volnou ruku. Druhou držela v náručí malou Charlottu a rytmicky s ní pohupovala. „Promiň za tu malou. Je hrozně neklidná, nenechá se položit do postýlky.“

Falk se podíval na tvrdě spící Charlottu.

„Barbaro.“ Falk se přes dítě naklonil a ženu objal. „Moc rád tě zase vidím.“ Volnou rukou ho vzala kolem zad a dlouze ho držela. Cítil, jak se v něm uvolňuje napětí. Obklopila ho květinová vůně laku na vlasy. Byl to stejný lak, který používala, když jí ještě říkal paní Hadlerová. Odtáhli se a on si poprvé pořádně prohlédl malou Charlottu. V obličejí byla červená a vypadala, že jí na babiččině blůze není zrovna příjemně. Čelo měla svraštělené a mračila se, Falk si s hrůzou uvědomil, že Charlotte má úplně stejný výraz jako její táta.

Vešel do osvětlené chodby a Barbara si ho pozorně prohlížela. Natáhla k němu ruku a konečky prstů se dotkla jeho tváře.

„Vždyť ty ses ani trochu nezměnil,“ řekla. Falkem projel nesmyslný pocit viny. Věděl, že si Barbara vedle něj představuje svého dospívajícího syna. Popotáhla a utřela si obličej kapesníkem, kousek se odtrhl a zachytil se jí na blůze. Nevěnovala tomu žádnou pozornost a se smutným úsměvem pokynula Falkovi, aby ji následoval. Vedla ho chodbou, jejíž zdi byly plné rodinných fotografií, kterých si oba okázale nevěšili. Gerry šel za nimi.

„Máte to tu hezké, Barbaro,“ řekl Falk ze zdvořilosti. Vždy byla svědomitá hospodyně, ale když se teď rozhlédl kolem, viděl, že o pořádek v domě už dlouho nikdo nepečuje. Špinavé hrnky na kuchyňském stole, odpadky přetékající z koše, hromady neotevřené pošty. Ze všeho číšel žal a nepříčetnost.

„Díky. Chtěli jsme něco malého a nenáročného po tom, co jsme —“ na chvíli zaváhala. Polkla. „Po tom, co jsme prodali farmu Lukovi.“

Vešli na terasu vedoucí do upravené zahrady. Dřevěná prkna jim zavržala pod nohama a obklopila je klidná noc, která s sebou přinesla po denní výhni alespoň nějakou úlevu. Všude kolem rostly růžové keře, sice úhledně zastřižené, ale úplně suché.

„Snažila jsem se je držet při životě recyklovanou vodou,“ řekla Barbara, protože si všimla Falkova pohledu. „Ale to vedro je nakonec umožnilo.“ Pokynula k proutěným křeslům. „Viděli jsme tě ve zprávách, říkal ti o tom Gerry? Před pár měsíci. Týkalo se to nějakých firem, co oškubávají svoje investory. Kradou si vajíčka z vlastního hnízda.“

„Případ Pemberley,“ řekl Falk. „To byla síla.“

„Chválili tě, Aarone. V televizi i v novinách. Podařilo se ti dostat z nich ty peníze zpátky.“

„Něco ano. Něco už dávno zmizelo.“

„Prý jsi odvedl skvělou práci,“ Barbara ho pohladila po noze. „Táta by na tebe byl pyšný.“

Falk se odmlčel. „Děkuju.“

„Bylo nám moc líto, že zemřel. Rakovina je svinstvo.“

„To jo.“ Rakovina střeva, před šesti lety. Neměl lehkou smrt.

Gerry se opíral o zárubeň dveří, poprvé od Falkova příchodu promluvil.

„Zkoušel jsem s ním udržet kontakt po tom, co jste odešli,“ prohodil nenuceně, ale nedařilo se mu zakrýt obranný tón. „Tvému tátovi jsem psal, několikrát jsem mu volal. Nikdy se neozval. Nakonec jsem to vzdal.“

„To nic,“ řekl Falk. „Nebyl v kontaktu skoro s nikým z Kiewarry.“

Mírně řečeno. Všichni předstírali, že si toho nevšimli. „Něco k pití?“ Gerry nečekal na odpověď a zmizel uvnitř domu, o chvíli později se vynořil se třemi sklenicemi whisky. Falk si tu svou vzal s neskrývaným překvapením. Nepamatoval si, že by Gerryho kdy viděl s něčím silnějším, než je pivo. Led ve sklenici se začal rozpouštět, ještě než ji Falk stihl přiblížit k ústům.

„Na zdraví,“ Gerry zaklonil hlavu a zhluboka se napil. Falk čekal, že se Gerry oklepe. Neoklepal. Falk zdvořile usrkl a postavil sklenici na stůl. Barbara se na tu svou zařadila s odporem.

„Gerry, tohle bys před Charlottou pít neměl,“ napomenula ho.

„Brečí si, kdy se jí zlíbí. Tohle je, sakra, to poslední, co na to má vliv, zlato,“ vyjel na ni Gerry. Trapné ticho. Z potmělé zahrady k nim doznívalo cvrkání nočního hmyzu. Falk si odkašlal.

„Jak to s ní zvládáš, Barbaro?“

Sklonila pohled a pohládila Charlottu po tvářičce. Zavrtěla hlavou a na Charlottinu tvář jí ukápla slza. „Samozřejmě,“ začala, pak se zadrhla. Zamrkala. „Chci říct, samozřejmě že to neudělal Luke. Nikdy by ničeho podobného nebyl schopný. Ty to víš. Neublížil by si. A už vůbec by neublížil své milované rodině.“

Falk střelil pohledem po Gerrym. Pořád stál ve dveřích, zíral do poloprázdné sklenice v ruce.

Barbara pokračovala. „Mluvila jsem s Lukem pár dní předtím, než se to stalo. A byl úplně v pořádku. Vážně, byl úplně normální.“

Falk nevěděl, co na to má říct, a tak jen přikývl. Barbaru to povzbudilo.

„Vidíš, ty to chápeš, protožeš ho doopravdy znal. Ale ostatní tady nejsou jako ty. Nechají si namluvit, cokoliv se jim řekne.“

Falk si nechal pro sebe poznámku, že se s Lukem viděl naposledy před pěti lety. Oba se podívali na Gerryho, ten dál zavrtával pohled do sklenice. Nevypadalo to, že by chtěl něco dodat.

„Proto jsme si říkali —“ Barbara odvrátila pohled od Gerryho, zaváhala. „Proto jsem si říkala, že bys nám mohl pomoci.“

Falk na ni zůstal zírat.

„S čím přesně pomoci, Barbaro?“

„Zjistit, co se doopravdy stalo. Očistit Lukovo jméno. Kvůli Karen a Billymu. A kvůli Charlottě.“

Při posledních slovech začala Charlottou pohupovat v náručí a konejšit ji. Dítě se pořád ani nehnuło.

„Barbaro,“ Falk se k ní naklonil a položil dlaň na její volnou ruku. Na dotek byla vlhká a rozpálená. „Je mi strašně líto, co se stalo. Kvůli vám všem. S Lukem jsme bývali jako bráchové, to víš. Ale nejsem na to ten správný člověk. Jestli máte nějaký pochybnosti, měli byste se obrátit na policii.“

„Proto se obracíme na tebe.“ Odtáhla ruku. „Ty jsi od policie.“

„Ale vy potřebujete někoho, kdo řeší tyhle případy. Já už to nedělám. To přece víš. Vyšetřuju finanční zločiny. Účty. Peníze.“

„Přesně,“ Barbara přikývla.

Gerry hlesl. „Barbara si myslí, že jsou za tím peníze.“ Snažil se o neutrální tón, ale znělo to nesměle.

„Ano. Samozřejmě že v tom byly peníze,“ vyštěkla. „Proč si to nechceš připustit, Gerry? Vždyť byl jako černá díra. Kdyby měl Luke poslední dolar, utratí dva, aby měl jistotu, že utratil všechno.“

Byla to pravda? Falk se nad tím zamyslel. Nikdy se mu nezdálo, že by byl Luke rozhazovačný typ.

Barbara se na něj zadívala. „Deset let jsem si myslela, že jsme udělali dobře, když jsme naši farmu Lukovi prodali.

Ale poslední dva týdny myslím jenom na to, že jsme na něj naložili těžší břímě, než byl schopný unést. Navíc to sucho. Všichni jsou v koncích. Třeba si někde půjčil peníze. Nebo měl dluhy a nezvládal je splácet. Třeba si s ním někdo vyřídil účty.“

Rozhostilo se ticho. Falk sáhl po skleničce a zhluboka si přihnul. Byla teplá.

„Barbaro,“ řekl nakonec. „Možná to tak nevypadá, ale vyšetřující inspektor prověří všechny možnosti.“

„Ale ne pořádně, sakra,“ rozčílila se. „Nechce se jim do toho vrtat. Přijeli sem ze stanice v Clyde, koukli do papírů a řekli si, že to jen dalšímu farmáři ruply nervy. A tím to pro ně skončilo. Vyřešeno. Je mi jasný, co si mysleli. Nic než ovce a pole. Musíš být napůl magor, abys tu vůbec dokázal žít. Viděla jsem jim to v očích.“

„Poslali sem tým ze stanice v Clyde?“ To Falka trochu překvapilo. Clyde bylo nejbližší město s větším policejním oddělením. „Nevyšetroval to ten váš místní? Jak se jmenuje?“

„Seržant Raco. Ne. Byl tu sotva týden. Poslali na to někoho jiného.“

„A řekli jste tomu Racovi, že máte podezření?“

Její vzdorovitý výraz byl dost výmluvný.

„Říkáme to tobě.“

Gerry položil sklenici na podlahu terasy s hlasitým bouchnutím, až oba nadskočili.

„To stačí, myslím, že už jsme svoje řekli,“ pronesl. „Byl to dlouhý den. Měli bychom Aarona nechat, ať si to v klidu promyslí. Jestli mu něco z toho bude dávat smysl. Pojď, vyprovodím tě.“

Barbara otevřela ústa, jako by chtěla něco namítnout, ale při pohledu na Gerryho je zase zavřela. Položila Charlottu do křesla a přitáhla si Falka do objetí lepkavého potem.

„Přemýšlej o tom. Prosím.“ Ucho mu ovanul její horký dech. Byl cítit alkoholem. Barbara se opět posadila a vzala Charlottu do náručí. Chovala ji, dokud dítě konečně neotevřelo oči a podrážděně nezakňouralo. Barbara se poprvé rozzářeně usmála, pohladila holčičku po vláskách a po zádech. Když Falk následoval Gerryho dovnitř domu, slyšel, jak jí Barbara brouká nějakou melodii.

Gerry doprovodil Falka až k autu.

„Barbara se chytá každého stébla,“ řekl. „Vzala si do hlavy, že to udělal nějakej nepřítetnej vymahač dluhů. To je pitomost. Luke s penězma neblbnul. Měl to těžký, ale to tady má dneska každěj. Občas riskoval, ale pořád si to uměl spočítat. S půjčkama a podobně si nikdy nezahrával. Navíc všechno účetnictví dělala Karen. Něco by řekla. Určitě by se o tom zmínila, kdyby to šlo s farmou vážně z kopce.“

„Co si o tom myslíš ty?“

„Myslím... myslím, že byl pod velkým tlakem. A i když mě to strašně bolí a i když se s tím nemůžu vůbec srovnat, myslím, že se to stalo přesně tak, jak to vypadá. Chci jenom vědět, jestli za to nesu vinu i já.“

Falk se opřel o auto. Hlava mu třeštila.

„Jak dlouho to víš?“ zeptal se Falk.

„Že Luke lhal, když ti poskytnul alibi? Od začátku. Takže to je jak dlouho? Dvacet let? Viděl jsem Luka, jak jede na kole, ten den, co se to stalo. Dost daleko od místa, kde jste tvrdili, že jste byli. Víím, že jste nebyli spolu.“ Odmlčel se. „Nikdy jsem to nikomu neřekl.“

„Ellie Deaconovou jsem nezabil.“

Někde ve tmě se ozvala cikáda.

Gerry přikývl s pohledem zapíchnutým do země. „Aarone, kdybych si jen na vteřinu myslel, žeš to udělal, nemlčel bych. Proč myslíš, že jsem nikomu nic neřekl? Zničilo by ti to život.“

Podezření by se s tebou táhlo roky. Myslíš, že by tě vzali k policii? Luka by všichni obvinili ze lži. A kvůli čemu? Ellie by to život nevrátilo. Spáchala sebevraždu, a nejsem sám, kdo si to myslí. Vy dva jste s tím neměli nic společného.“ Gerry vrtal špičkou boty do země. „O tom jsem byl přesvědčený.“

„A teď?“

„Teď? Proboha. Nevím, čemu mám věřit. Vždycky jsem si myslel, že Luke lhal, aby tě ochránil. Ale teď tu mám zavražděnou snachu a vnuče a Luka s prostřelenou hlavou a všude jsou jeho otisky.“

Gerry si přešel rukou po tváři.

„Luka jsem miloval. Bránil bych ho do posledního dechu. Ale taky jsem miloval Karen a Billyho. A Charlottu. Do konce života bych se pral za to, že můj syn by nic takového nikdy neudělal. Jenže uvnitř mi hlodá hlas. *Je to pravda? Jsi si jistý?* Takže se tě ptám. Teď. Tady. Lhal Luke, aby ti poskytl alibi, Aarone? Nebo lhal, aby ochránil sám sebe?“

„Nikdy nic nenaseďovalo tomu, že Luke mohl za to, co se Ellie stalo,“ řekl opatrně Falk.

„Ne,“ na to Gerry, „naseďovalo, protože jste podrželi jeden druhého, nemyslíš? Ty i já víme, že lhal, a ani jeden z nás nic neřekl. Takže by mě, do prdele, zajímalo, jestli mám na rukou krev svojí snachy a vnuka i já.“

Gerry sklonil hlavu a výraz jeho tváře se ztratil ve stínu.

„Na tohle by sis měl umět odpovědět, než se zas vypaříš do Melbourne. Ty i já jsme zamlčeli pravdu. Jestli nesu vinu já, pak ty taky.“

Cesta noční krajinou zpátky k hospodě se zdála být nekonečná. Falk zapnul dálková světla, která do temnoty vykrajovala bílé kužely. Připadalo mu, že je jediným člověkem na míle daleko. Před ním a za ním jen tma.

Mrazivé drcnutí pod koly ucítil dřív, než na silnici zpozoroval blížící se bílou šmouhu. Králík. Stačil okamžik a bylo po všem. Srdce mu bušilo. Automaticky dupl na brzdu, ale bylo o tunu kovu a osmdesát kilometrů v hodině později. Neměl šanci. Falk měl pocit, jako by ho někdo udeřil na solár, a v hlavě se mu vynořila dávná vzpomínka. Vzpomínka, která se mu nevybavila už roky, vyplavala na povrch.

Králík byl ještě mládě, klepal se Lukovi v dlaních. Za nehty měl špínu. To nebylo nic zvláštního. V Kiewaře toho o víkendu k povyražení pro osmileté kluky moc nebylo. Řítily se přerostlou trávou neznámo kam, když najednou Luke zastavil a stál jako zařezaný. Sklonil se mezi dlouhá stébla a chvíli nato se zvedl s drobným stvořením v ruce. Aaron k němu běžel, aby se podíval, co našel. Hladili králíčka a navzájem se napomínali, aby ten druhý příliš netlačil.

„Líbím se mu. Bude můj,“ prohlásil Luke. Celou cestu domů k Lukovi se hádali o jménech.

Našli pro něj kartonovou krabici a teď se nad ní skláněli, aby si nového mazlíčka pořádně prohlédli. Králík se pod jejich všetečnými pohledy trochu klepal, ale jinak ležel klidně. Maskoval tím strach, předstíral, že se se situací smířil.

Aaron zaběhl do domu pro ručník, kterým by krabici vystlali. Nějak se v domě zdržel, a když vyběhl ven do odpoledního slunce, Luke se nehýbal. Jednu ruku měl uvnitř krabice. Když se k němu Aaron přiblížil, Lukova hlava vystřelila a on vymrštil ruku z krabice. Aaron přistoupil blíž, netušil, co uvidí, ale instinktivně se snažil oddálit chvíli, kdy se podívá dovnitř.

„Umřel,“ řekl Luke. Jeho rty tvořily tenkou čáru. Aaronův pohled neopětoval.

„Jak?“

„Nevím. Prostě umřel.“

Aaron se ho ptal ještě několikrát, ale nikdy se nedočkal jiné odpovědi. Králík ležel na boku, vypadal stejně krásně jako předtím, jen se nehýbal a jeho oči byly černé a prázdné.

„Popřemýšlej o tom,“ kladla mu na srdce Barbara. Místo toho ale Falk při jízdě noční krajinou, zbytky těla mrtvého zvířete stále na kolech auta, nemohl myslet na nic jiného než na Ellie Deaconovou a jejich čtyřku. A na to, jestli se Elliiny tmavé oči taky tak vyprázdnily, když jí plíce zaplnila voda.

4

Na dveřích domu Luka Hadlera stále visela žlutá policejní páska. Zaleskla se v ranním slunci, když Falk parkoval svůj vůz vedle policejního auta na pruhu suché trávy před vchodem. Slunce mělo do středu nebe ještě daleko, i tak ale Falka začalo pálit na kůži, jen co vystoupil z auta. Nasadil si klobouk a prohlížel si dům. Nepotřeboval, aby ho někdo vedl. V dětství tu trávil skoro stejně času jako doma.

Luke toho tady od té doby, co farmu po rodičích převzal, moc nezměnil, pomyslel si Falk a stiskl zvonek. Hluboko uvnitř domu se ozvalo zadrnčení a ve Falkovi to vyvolalo pocit, že se vrátil zpátky v čase. Byl si tak nepříjemně jistý, že dveře rozrazí sebevědomý puberták, až málem o krok ustoupil.

Nic se nepohnulo. Okna se zataženými závěsy vypadala jako pár slepých očí.

Falk celou noc nespál a přemýšlel o tom, co mu Gerry řekl. Ráno mu Falk zavolal a nadhodil, že by se mohl den dva zdržet. Do víkendu. Byl čtvrtek. V pondělí ráno musel být zpět v práci. Ale zatím se může zajet podívat na Lukovu

farmu. Kvůli Barbaře projít účetnictví. To bylo to nejmenší, co mohl udělat. Zdálo se, že s tím Gerry souhlasí. Z Falkovy strany to bylo skutečně to nejmenší.

Falk chvíli počkal, pak se vydal dozadu podél domu. Nad zlatavými poli se klenulo zářivě modré nebe. V dálce se táhl ostnatý drát, za kterým se rýsovala křoviska buše. Falk si poprvé uvědomil, že se farma nachází na úplné samotě. Když byl ještě kluk, vždycky tu bylo živo. Jeho bývalý domov byl kousek jízdy na kole, ale odtud nebyl na horizontu vůbec vidět. Když se teď rozhlížel po okolí, na dohled byl jediný dům. Rozlehlá šedá stavba na úbočí vzdáleného kopce.

Elliin dům.

Falka napadlo, jestli tam stále žije její otec s bratrancem, a bezděčně odvrátil pohled. Procházel přes dvůr a v největší stodole narazil na seržanta Grega Raca.

Policista klečel na čtyřech v rohu a probíral se hromadou starých krabic. Nad ním visela v pavoučí síti snovačka a ignorovala činnost, která se odehrávala dva metry pod ní. Falk zaklepal na kovové dveře a Raco se otočil, byl celý zpcený a zaprášený.

„Fuj, to jsem se lekl. Neslyšel jsem nikoho přicházet.“

„Pardon. Aaron Falk. Jsem rodinný přítel Hadlerových. Vaše sekretářka mi řekla, že jste tady.“ Ukázal na pavouka. „Mimochodem, všiml jste si té jedovaté potvory?“

„Jo, díky. Už jsem jich tu pár potkal.“

Raco se postavil a sundal si pracovní rukavice. Snažil se omést prach z tmavě modré uniformy, ale po chvilce to vzdal. Na pečlivě vyžehlené košili se mu v podpaží rozlévaly koláče potu. Byl nižší než Falk, měl postavu boxera a na krátko střižené kudrnaté vlasy. Jeho kůže měla středomořský olivový odstín, ale podle přízvuku bylo jasné, že pochází z austrál-

ského venkova. Měl zvednuté koutky očí, takže to vypadalo, že se usmívá, i když to nebyla pravda. Falk to zaznamenal, protože teď se Raco rozhodně neusmíval.

„Gerry Hadler mi volal, říkal něco o tom, že se zastavíte. Promiňte, že se ptám, ale máte nějaký průkaz totožnosti? Poslední dobou se tu potulují podivný typy. Jako kdyby tu bylo něco k focení.“

Zblízka vypadal starší, než Falk na začátku odhadoval. Možná třicet. Falk si všiml, že si ho seržant nenápadně prohlíží. Milý, ale obezřetný. Může být. Falk mu podal řidičský průkaz. Raco si ho od něj vzal s jistým překvapením.

„Gerry myslím říkal, že jste policista?“

„Tady jsem ale z osobního zájmu.“

„Takže ne služebně.“

„Vůbec ne.“ Racovi se na okamžik objevil ve tváři výraz, který Falk nedokázal přečíst. Upřímně doufal, že to nesklouzne k přetahování se o to, kdo dočurá dál. „Jsem Lukův kamarád z dětství. Vyrůstali jsme spolu.“

Raco si průkaz pozorně prohlédl a vrátil ho Falkovi.

„Gerry říkal, že budete potřebovat přístup k výpisům z banky. Účetní knihy a podobně?“

„Přesně tak.“

„Děje se něco, o čem bych měl vědět?“

„Barbara mě požádala, abych se na ně podíval. Abych pro ni udělal laskavost.“

„Dobrá.“ Přestože byl Raco o několik centimetrů menší, díval se Falkovi přímo do očí. „Podívejte, jestli Gerry s Barbarou tvrdí, že jste dobřej, tak vám nebudu stát za zadkem jen proto, abych měl věci pod kontrolou. Jsou teď ale hodně zranitelní, takže jestli přijdete na něco, co bych měl vědět, tak to chci vědět. Jasný?“

„Bez obav. Chci jim jen pomoci.“

Falk se zadíval Racovi přes rameno. Plechová stodola byla rozpálená vedrem, plastová okna ve střeše osvětlovala její vnitřek nezdravě nažloutlou barvou. Na betonové podlaze uprostřed stodoly stál nečinně traktor a na stěnách viselo různé vybavení, které Falk nedokázal blíže identifikovat. Od jedné takové věci se k jeho noze táhla uvolněná hadice. Možná to bylo něco na dojení, ale nebyl si jistý. Dřív by věděl. Teď jeho městským očím připadaly věci na stěnách spíš jako mučící nástroje. Falk kývl směrem ke krabicím v rohu.

„Co v nich hledáte?“

„Neříkal jste náhodou, že tu nejste služebně? Účetní knihy jsou uvnitř v domě. Zavedu vás do pracovny.“

„To je dobrý.“ Falk o krok poodstoupil. „Díky, ale vím, kde to je.“

Otočil se k odchodu a přitom postřehl, že Raco povytáhl obočí. Jestli čekal, že se s ním bude přetahovat o teritorium, říkal si Falk, tak se spletl. Přesto ale obdivoval jeho odhodlání. Bylo brzo ráno, ale zdálo se, že Raco je na nohou už několik hodin.

Falk se vydal k domu. Zastavil se. Na chvíli se zamyslel. Barbara Hadlerová mohla mít pochybnosti, ale Raco vypadal jako muž, který bere svou práci vážně. Falk se otočil.

„Podívejte,“ pronesl. „Netuším, kolik vám toho Gerry řekl, ale z vlastní zkušenosti vím, že když na něčem pracuju, nemám rád, když někdo mlží. Zbytečně to zdržuje.“

Raco si mlčky vyslechl Barbařinu teorii o tom, že v případě hrají roli peníze a dluhy.

„Myslíte, že na tom něco je?“

„Nevím. Problémy s penězma určitě měli. Stačí se rozhlídnout kolem. Ale jestli to znamená, že spoušť zmáčknul někdo jiný než Luke, to je další věc.“

Raco pomalu přikývl.

„Díky, že jste mi to řekl.“

„V pohodě. Budu v pracovně.“

Falk byl sotva na půli cesty k domu, když na něj Raco zavolal.

„Hej, počkejte chvíli.“ Seržant si otřel zpcenou tvář do rukávu a zamžoural do slunce. „S Lukem jste byli dobří přátelé, ne?“

„To už je dávno.“

„Kdyby chtěl Luke něco schovat. Něco malýho. Nenapadá vás, kam by to dal?“

Falk se na chvíli zamyslel. Ale vlastně o tom nemusel přemýšlet moc dlouho.

„Možná bych věděl. Co by to mělo být?“

„Až to najdeme, tak vám to ukážu.“

Když tady Falk ležel naposledy, byla tu zelená a voňavá tráva. Teď ho přes košili škrábaly na břicho suché zbytky žlutých stébel.

Vedl Raca kolem domu, až ho skoro celý obešli. Nohou poklepával na dřevěná prkna. Když našel to, které hledal, klekl si na zem, zasunul pod spodní část desky tyč a začal jemně páčit. Dřevo pod tlakem trochu zapraskalo, ale prkno se po chvíli uvolnilo a zůstalo Falkovi v ruce.

Falk vzhlédl k Racovi, který stál nad ním.

„Je tam něco?“ zeptal se Raco a natáhl si opět pracovní rukavice. „Co si tu schovával?“

„Cokoliv. Když jsme byli ještě kluci, tak hračky a sladkosti, pak alkohol. Nic extra zajímavýho. Věci, co děcka obvykle před rodičema schovávají.“

Raco si k němu přiklekl. Zasunul ruku do díry až po loket a šmátral kolem, snažil se něco nahmatat. Po chvíli ji vytáhl, v dlani svíral hrst suchého listí a starou krabičku cigaret.

Bezcenný nález pustil na zem ke kolenům a zasunul ruku zpátky do otvoru. Tentokrát vyndal zbytky pornočasopisu. Listy byly zažloutlé a zohýbané a něco prokousalo pikantními obrázky díry. Podrážděně ho odhodil vedle sebe a zkusil to znovu, ruku zastrčil tak hluboko, kam až dosáhl. Po chvíli hledání ji zdráhavě vytáhl. Byla prázdná.

„Počkejte,“ Falk ukázal na pracovní rukavice. „Zkusím to taky.“

S Lukem nikdy rukavice nepoužívali, říkal si Falk, když šátral v otvoru. Nic, co by na ně číhalo pod domem, nemohlo ohrozit jejich dětskou a později teenagerskou nesmrtelnost. Tápal rukou ve tmě, ale cítil pouze hladkou zem.

„Můžete mi aspoň naznačit, co hledám?“

„Krabici. Nebo nějaký balíček.“

Falk se pokoušel nahmatat cokoli, co se mohlo v hloubi ukrývat, ruku měl pod prknem zastrčenou až po rameno. Nic. Skrýš byla prázdná. Vytáhl ruku.

„Pardon,“ řekl Falk. Už je to hodně dávno.

Racovi při zvedání z podřepu luplo v kolenou. Otevřel otrhanou krabičku cigaret. Jednu vyndal, toužebně se na ni zadíval, ale pak ji zase zasunul zpátky. Oba se na delší dobu odmlčeli.

„Jde o náboje,“ řekl Raco nakonec. „Ze střelný zbraně, která zabila Hadlerovy. Neshodují se.“

„Neshodují se s čím?“

„Se značkou, kterou Luke Hadler používal. A používal ji roky, podle toho, co vím. Ty tři náboje, který zabily Luka a jeho rodinu, byly značky Remington. Ale v celém tomhle objektu jsem našel jenom winchestrovky.“

„Winchester.“

„Přesně. Všimnul jsem si toho, když přišla zpráva z Clyde, a od té doby mně to nedá spát,“ řekl Raco. „Takže tak. Jestli

tady někde najdu krabici nábojů Remington, budu šťastím bez sebe.“

Falk si sundal rukavice. Měl ulepené ruce.

„Nemohli vám sem z Clyde poslat pár chlapů, aby pomohli s pořádnou prohlídkou?“

Raco se podíval jinam, v prstech si pohrával s krabičkou cigaret. „Nevím. Asi mohli.“

Falk potlačil usměv. Raco sice mohl kalit vodu, ale Falk byl v branži dost dlouho na to, aby poznal, když někdo vede vyšetřování na vlastní pěst.

„Možná Lukovi těch pár nábojů někdo dal,“ napadlo Falka.

„To je určitě možný.“

„Nebo to byly poslední náboje a prázdnou krabičku vyhodil.“

„To je taky možný. Ale v odpadcích ani v jeho autě se žádný obal nenašel. A můžete mi věřit,“ Raco se krátce zasmál, „že jsem hledal hodně důkladně.“

„Kam jste se ještě nedíval?“

Raco kývl směrem ke skrýši za obkladovým prknem.

„Na celým tomhle pozemku? Myslím, že teď už oficiálně úplně všude.“

Falk se zamračil. „To je divný.“

„Přesně. Taky mi to nesedí.“

Falk nic neříkal a hleděl na Raca. Raco se šíleně potil. Obličej, paže i celou uniformu měl od špíny a prachu, jak se plazil po rozpálených kůlnách a stodolách.

„Co ještě?“ zeptal se Falk.

Ticho.

„Co tím myslíte?“

„Tohle vaše úsilí. Od svítání jste na všech čtyřech, plahočíte se sám v kůlně zavražděného v nesnesitelném vedru,“

řekl Falk. „Je v tom něco víc než krabička nábojů. Nebo si to aspoň myslíte.“

Následovala dlouhá pauza. Pak Raco ztěžka vydechl.

„Jo. Řekl bych, že v tom je něco víc.“

5

Seděli za domem, záda opřená o dřevěné obložení vedle uvolněného prkna, suchá tráva je lechtala na natažených nohou. Užívali si tenký pruh stínu a Raco shrnoval fakta. Spustil lehce odtažitým tónem, jako by stejnou věc vyprávěl už poněkolikáté.

„Dnes to jsou dva týdny,“ začal a mimoděk se ovíval potrháným pornočasopisem. „Poslíček se zásilkou našel Karen a zavolal na pohotovost. To se stalo zhruba v 17.40.“

„Volal vám?“

„Jo. A taky do Clyde a místnímu doktorovi. Dispečer přepojuje hovor všem třem. Doktor to měl nejbliž, takže dorazil na místo činu jako první. Doktor Patrick Leigh. Znáte ho?“

Falk zavrtěl hlavou.

„Každopádně sem přijel jako první. Já jsem přijel pár minut po něm. Zastavil jsem před domem, dveře byly otevřené, doktor se skláněl nad Karen v předsíni, zkoušel jí nahmatat tep.“ Raco se na dlouhou dobu odmlčel a tupě zíral na řadu stromů v dálce na horizontu. „Nikdy jsem se s ní osobně nepotkal, vůbec jsem nevěděl, o koho jde, ale doktor ji znal.

Ruce měl celý od krve. Křičel, řval na mě něco jako, že má děti a že můžou být někde uvnitř, takže —“

Raco si povzdechl a otevřel Lukovu zažloutlou krabičku cigaret. Jednu vytáhl, vložil si ji do úst a pak nabídl Falkovi, který si ke svému překvapení zapálil také. Nevzpomínal si, kdy naposledy kouřil. Dost možná to mohlo být právě na tomhle místě, se svým tehdejším nejlepším kamarádem po boku. Ať už to tak opravdu bylo, nebo ne, dát si v tuhle chvíli cigaretu mu připadalo jako nejlepší nápad. Naklonil se k Racovi, aby mu mohl připálit. Falk si potáhl a hned věděl, proč mu nedělalo žádné potíže vynechat ze svých zlovyků právě tento. Ale při dalším hlubokém vdechnutí, když se vůně tabáku smísila s vůní eukalyptů, se mu spolu s nikotinem rozlila po těle opojná představa, že mu je zase šestnáct.

„Takže,“ navázal Raco o poznání tišším hlasem. „Doktor křičí a já vyrážím s pistolí hlouběji do domu. Nemám tušení, kdo může být uvnitř ani co tam najdu. Nevím, jestli někdo nevyrazí zpoza dveří s brokovnicí. Chci zavolat na děti, ale dojde mi, že vlastně nevím, jak se jmenujou. Takže začnu křičet: ‚Tady policie, všechno je v pořádku, jste v bezpečí,‘ nebo něco na ten způsob, i když sám ani netuším, jestli je to pravda.“ Dlouze si potáhl z cigarety, vzpomínal.

„Pak jsem zaslechl pláč, bylo to spíš takový kvílení, a vydal se za ním. Vůbec jsem nevěděl, co mám čekat. Došel jsem do dětského pokojíčku a v postýlce jsem uviděl holčičku, křičela, jako kdyby ji na nože brali, ale věřte mi, nikdy v životě jsem nebyl za dětský pláč vděčnější než před dvěma týdny.“

Raco před sebe vyfoukl oblak kouře.

„Protože jí nic nebylo. Nemohl jsem tomu uvěřit. Byla vyděšená, to je jasný, ale nic jí nebylo podle toho, co jsem viděl. Pamatuju si, že v tu chvíli jsem si říkal, že to ještě může být

všechno v pohodě. Samozřejmě, smrt matky byla tragédie, ale díky bohu, aspoň že děcka jsou naživu. Pak jsem se ale podíval přes chodbu a všimnul si pootevřených dveří.“

Opatrně zamáčkł cigaretu do suché hlíny, na Falka se nepodíval. Falkovi přejel mráz po zádech, věděl, co přijde.

„Vidím, že vedou do dalšího dětského pokoje. Modře vymalovaný, plakáty aut na zdi. Klučičí pokoj. Z tohohle pokoje se žádný zvuky neozývaly. Takže se vydám přes chodbu, otevřu dveře dokořán a je mi jasný, že to, co vidím, není v pohodě ani náhodou.“ Odmlčel se. „Ten pokoj vypadal jako scéna z pekla. To nejhorší, co jsem kdy v životě viděl.“

Mlčeli. Ticho přerušilo až Racovo zakašlání.

„Půjdeme,“ řekl a postavil se. Oklepal se, jako by ze sebe chtěl ten výjev setřást. Falk také vstal a následoval ho ke vchodovým dveřím.

„Chvíli nato přijela zásahová jednotka z Clyde,“ pokračoval za chůze Raco. „Policie, záchranáři. Dorazili sem skoro až o půl sedmý. Prohledali jsme zbytek domu a nikoho dalšího už jsme díky bohu nenašli, takže jsme se snažili dovolat Lukovi Hadlerovi. Nejdřív se všichni bojí, jak mu něco takového říct, to si asi umíte představit. Pak to ale pořád nebere, jeho auto není k nalezení a on se nevrací domů. Najednou bylo cítit, že se nálada mění.“

„Kde měl Luke tou dobou být?“

„S pátráním po Lukovi nám pomáhalo pár dobrovolníků, Lukových známých. Říkali, že byl to odpoledne u jednoho kamaráda na farmě, stříleli spolu králíky. Ten chlapík se jmenuje Jamie Sullivan. Zavolali mu a Sullivan to potvrdil, ale říkal, že Luke od něj odjel už před několika hodinama.“

Došli ke vchodovým dveřím a Raco vytáhl svazek klíčů.

„Když se Luke pořád neozýval a ani se neobjevil, zavola-li jsme na pomoc další dobrovolníky. Rozřadili jsme je do

dvojic s policistama a poslali je pátrat. Těch několik hodin hledání bylo strašných. Celý okolí, pole i buš prohledávaly další skupiny neozbrojených lidí a nikdo nevěděl, co najdou. Živýho Luka? Nebo jeho tělo? Nikdo netušil, v jakým stavu bude. Báli jsme se, že ho najdeme někde zalezlýho, rozklepanýho s pistolí u hlavy. Nakonec někdo náhodou objevil jeho auto. Bylo zaparkovaný na nějaký zapadlý mýtině asi tři kilometry odtud. A naše obavy se nakonec nevyplnily. Luke ležel mrtvej v zadní části auta, chyběla mu většina obličeje. V ruce ještě pořád svíral svou vlastní zbraň, s licencí a registrovanou, tudíž drženou zcela legálně.“

Raco odemkl dveře domu a otevřel je dokořán.

„Takže to vypadalo, že je po všem. Všechno se zdálo jasné jako facka. Jenže tady,“ ustoupil stranou, aby si Falk mohl prohlédnout vstupní halu, „tahle hala to všechno komplikuje.“

V hale bylo dusno a byl tam cítit chlor. Odkládací stůl s hromádkou účtů, složenek a tužek stál našikmo u protější zdi, odsunutý ze svého původního místa. Kachličky na podlaze se leskly čistotou.

„Byla tu uklízečská firma, takže nás nečekají žádný nechtěný překvapení,“ řekl Raco. „Koberec z dětského pokoje museli vyhodit. Což je dobře, podruhý ho vidět nemusím.“

Na zdech visely rodinné fotografie. Statické výjevy se Falkovi zdály povědomé, uvědomil si, že většinu z nich viděl na pohřbu. Místo na něj působilo jako groteskní parodie na rodinný dům, který si pamatoval z dětství.

„Karenino tělo se našlo přímo tady v hale. Dveře zůstaly otevřené, takže si jí poslíček okamžitě všimnul.“

„Snažila se ode dveří utéct?“ Falk si představoval Luka, jak nahání svou ženu v jejich vlastním domě.

„Právě že ne. Šla otevřít. A ten někdo, co stál na zápraží, ji zastřelil v okamžiku, kdy mu otevřela. Bylo to poznat z pozice nalezeného těla. Ale řekněte mi jednu věc, když přijдете večer z práce, chodí vám vaše žena otevřít?“

„Nejsem ženatý,“ odpověděl Falk.

„Já jo. Říkejte si tomu klidně emancipace, ale ode dveří mám vlastní klíče.“

Falk se zamyslel. „Možná ji chtěl překvapit?“ A zkoušel si v hlavě situaci představit.

„Proč se namáhat? Táta přijde domů a máchá nabitou boučáčkou, řekl bych, že to je sakra velký překvapení samo o sobě. Věděl, že jsou oba uvnitř domu. Ten navíc dobře znal. Měl by to snadný.“

Falk vešel do chodby a několikrát zavřel a zase otevřel dveře. Otevřenými dveřmi dopadalo do potměšilé chodby oslepující světlo. Představoval si Karen, jak reaguje na domovní zvonek, možná je trochu roztěkaná, možná rozmrzelá, že ji někdo ruší v tom, co dělá. Než si oči přivyknou ostrému dennímu světlu, vrah využije pár vteřin nepozornosti a namíří.

„Připadá mi zvláštní,“ řekl Raco, „že ji zastřelil mezi dveřma. Tím to dítě přece akorát vyděsil. Chudák kluk se musel podělat strachy a utýct, anebo naopak.“

Raco se zadíval za Falka. „Což mě přivádí k dalšímu zádrhelu,“ dodal. „Něco vám ukážu.“

Falk přikývl a následoval Raca dál do domu.

Raco rozsvítil v malém, modrém pokoji a Falka jako první napadlo, že to vypadá, jako by v něm někdo maloval. Dětská postel byla odsunutá v rohu u zadní zdi pokoje, nebyly na ní žádné peřiny, jen nepovlečená matrace. Hračky byly vyrovnané v krabicích, které někdo vyskládal jednu přes druhou

pod plakáty ragbyových týmů a postaviček z filmů od Disneyho. Koberec byl stržený, zůstala pouze holá prkna.

Ve vrstvě pilin na podlaze zůstávaly za Falkovými kroky otisky podrážek. Prkna v rohu někdo důkladně obrousil. Skvrna byla ale stále patrná. Raco postával ve dveřích.

„Pořád mi to nedělá dobře, když jsem tady,“ pokrčil rameny.

Kdysi to býval příjemný pokoj, Falk si ho pamatoval. Před dvaceti lety patřil Lukovi. Falk u něj často zůstával přes noc. Šeptali si ještě dlouho poté, co museli zhasnout. Vybavilo se mu, jak se chichotali a zadržovali dech, když na ně Barbara Hadlerová z obýváku volala, aby zavřeli pusu a konečně spali. Jak ležel zachumlaný v teplém spacáku jen kousek od obroušených prken a té hrozivé skvrny. Býval to moc hezký pokoj. Teď zapáchal chlorem, stejně jako chodba.

„Můžeme otevřít okno?“

„Raději ne,“ nesouhlasil Raco. „Musíme nechávat zatažený závěsy. Načapali jsme tu už několik děcek s foťákama, dokonce už chvíli po tom, co se to stalo.“

Raco vytáhl tablet a několikrát na něj poklepal. Podal ho Falkovi. Na obrazovce se otevřela složka s fotografiemi.

„Chlapcovo tělo už tam není. Jinak je pokoj ve stejném stavu, v jakým jsme ho našli.“

Na fotografiích byly závěsy doširoka roztažené a ostré sluneční světlo ozařovalo hororovou scénu uvnitř místnosti. Dveře skříně byly otevřené dokořán a ramínka se zavěšeným oblečením byla sesunutá na jednu stranu. Uprostřed pokoje ležel převrácený proutěný koš a kolem něj rozsypané hračky. Přikrývka a polštář v povlečení s kosmonauty byly zmuchlané na jedné straně postele, jako by je někdo spěšně odhodil, aby zjistil, jestli pod nimi něco není. Koberec měl ve většině místnosti béžovou barvu, jen v rohu pod pře-

vrhnutým košem na prádlo prosakovala sytě červenočerná louže krve.

Falk se na okamžik snažil představit si poslední chvíle života Billyho Hadlera. Jak se krčí za prádelním košem, jak mu po nohou stéká teplá moč, jak se snaží zadržet přerývaný dech.

„Máte děti?“ zeptal se Raco.

Falk zavrtěl hlavou. „A vy?“

„Manželka je těhotná. Čekáme holčičku.“

„Gratuluju.“

„Už máme ale celou armádu neteří a synovců. Ne tady, ale na jihu Austrálie, odkud pocházíme. Pár jich je zhruba v Billyho věku, pár trochu mladších.“ Raco si vzal od Falka tablet a letmo projel fotografie. „Říkám to proto, že moji bráchové znají všechny skryše svých dětí zpaměti. Mohl byste je klidně poslat do pokojíčku se zavázanýma očima a vsadím se s váma, o co chcete, že by je našli do dvou vteřin.“

Poklepal na obrazovku tabletu.

„Ať se na ty fotky koukám jakkoliv, vypadá to, jako kdyby někdo pokoj prohledával. Někdo, kdo nevěděl, kde má Billy skryš, někdo, kdo se snažil prohledat pokoj systematicky místo po místu. Bude ve skříni? Ne. Pod postelí? Ne. Vypadá to, že to nebohý dítě musel uhánět hrozně dlouho.“

Falk se zahleděl na tmavou skvrnu, která kdysi bývala Billym Hadlerem.

„Ukažte mi, kde jste našel Charlottu.“

Dětský pokojíček naproti přes chodbu byl laděný do žluta. Ze stropu visela závěsná hrazdička, pod ní bylo prázdno.

„Postýlku si vzali Gerry s Barbarou,“ vysvětlil Raco.

Falk se rozhlédl po místnosti. Byla úplně jiná než ostatní. Nábytek i koberec stále na svém místě. Žádný zápach chloru. Pokojíček vypadal v porovnání s děsivými výjevy v ostatních částech domu jako malá svatyně.

„Proč Luke nezabil i Charlottu?“ zeptal se Falk.

„Lidi se shodují, že se v něm probudilo svědomí a pocit viny.“

Falk vyšel ven, pak pokračoval zpátky na chodbu a do Billyho pokoje. Postavil se do rohu ke krvavé skvrně, otočil se o sto osmdesát stupňů a vyrazil přes chodbu opět do Charlottina pokoje.

„Osm kroků,“ řekl Falk. „Ale já jsem hodně vysoký. Takže počítejme devět na průměrně vysokého člověka. Devět kroků od Billyho těla k postýlce, kde Charlotte úplně bezbranně ležela. Luke musel být plný adrenalinu, krev se v něm vařila, temno před očima. A tohle je devět kroků. Takže otázkou je, jestli je devět kroků dost dlouhá doba na to, aby úplně otočil?“

„Řekl bych, že ani náhodou.“

Falk přemýšlel o Lukovi, jakého znával kdysi. Obraz člověka, který měl dříve jasné obrysy, se nyní rozpadal a rozmlžoval.

„Setkal jste se s Lukem někdy?“

„Ne.“

„Měnil nálady z vteřiny na vteřinu. Devět kroků mohlo být v jeho případě o osm víc, než potřeboval.“

Zároveň však Falk poprvé od svého návratu do Kiewarry pocítil někde uvnitř osten pochybnosti.

„Ten čin měl být něco jako poslední prohlášení, vypořádání se se světem a životem. Víte, jak to myslím? Jako by chtěl říct, že je to jeho osobní věc. *Zabil celou svou rodinu*. Pokud chtěl, aby se o něm ještě dlouho po smrti mluvilo, tohle se pamatuje líp. Lukova žena, se kterou žil sedm let, leží v tratišti krve na chodbě. Strávil několik minut — dvě tři? — prohledáváním pokoje, aby zabil vlastního syna. Má v plánu zabít i sám sebe, až bude tady v domě hotový. Takže jestli to

byl Luke,“ u slova jestli trochu zaváhal, „proč by nechával naživu právě Charlottu?“

Stáli v pokoji a oba se zamyšleně dívali na závěsnou hrazdičku, která se tiše vznášela ve vzduchoprázdnu. Proč by zmasakroval celou rodinu kromě nemluvněte? Falk to převracel v hlavě ze všech stran, nakonec dospěl k několika možným důvodům, z nichž mu ale jen jeden připadal dobrý.

„Ať už tu byl ten den kdokoliv, malou Charlottu třeba nezabil proto, že ji prostě zabíjet nemusel,“ řekl nakonec. „Nebylo v tom nic osobního. Bylo úplně jedno, jaké dítě v postýlce leží. Třináctiměsíční mimino totiž nikoho z vraždy neusvědčí.“

„Vlastně mě tady moc rádi nevidí,“ řekl Raco hořce a položil před Falka dvě piva. Stůl v baru Fleece se zakymácel a z vrchovatých sklenic přeteklo trochu tekutiny na jeho poškrábanou desku. Zastavil se doma, aby se převlékl z uniformy, a vrátil se za Falkem, tlusté desky s nápisem *Hadler* pod paží. „Když jsem tady, kazím jim kšefty. Všichni vždycky hrajou divadýlko s nenápadným schováváním klíčků od auta.“

Podívali se směrem k barmanovi. Byl to tentýž zarostlý chlápek z předešlého večera. Pozoroval je přes rozevřené noviny.

„Nelehký úděl strážce zákona. Na zdraví.“ Falk pozvedl sklenici a zhluboka se napil. Alkohol nijak zvlášť nevyhledával, ale teď byl za vychlazené pivo vděčný. V podvečer byl v baru klid, seděli sami dva v rohu místnosti. Na druhé straně se vedle sebe hrbili tři muži a s otupělými výrazy sledovali v televizi přenos chrtích zápasů. Falk je neznal a oni si ho také nevšímali. V zadní místnosti blikaly a hvízdaly hrací automaty. Z klimatizace foukal ledově studený vzduch.

Raco se napil. „Takže co teď?“

„Teď zavoláte na stanici do Clyde a řeknete jim, že máte určité pochybnosti.“

„Jestli jim teď něco podobného oznámím, určitě budou štěstím bez sebe.“ Raco se zamračil. „Je vám jasný, co nastane, když si budou myslet, že jim naznačuju, že to podělali. Pošlou sem přinejmenším elitní jednotku, která se bude stavět na hlavu, jen aby dokázala, že jejich vyšetřování proběhlo přesně tak, jak mělo. Já bych asi udělal to samý.“

„Nejsem si jistý, jestli máte na vybranou. Tohle není práce pro jednoho.“

„Máme Barnese.“

„Koho?“

„Konstábla Barnese z místní stanice. To už jsme tři.“

„To jste pořád jenom dva,“ opáčil Falk. „Nemůžu se zdržet.“

„Myslel jsem, že jste Hadlerovým řekl, že tu nějaký čas zůstanete.“

Falk se poškrábal na kořeni nosu. Automaty se ozvaly s vtíravou melodií hlasitěji. Měl pocit, že mu jejich zvuk zní přímo uvnitř hlavy.

„Ale jen pár dnů. To znamená jeden až dva. Ne na celou dobu vyšetřování. Navíc neoficiálního. V Melbourne na mě čeká práce.“

„Jasně, chápu,“ řekl Raco, jako kdyby se to rozumělo samo sebou. „Zůstaňte tu pár dní. Nemusím jim dát vědět hned. Projděte si účty, jak jste slíbil Hadlerovým. Jakmile objevíme nějaký důkazy, zavolám do Clyde.“

Falk na to nic neřekl. Přemýšlel nad dvěma krabicemi bankovních výpisů a dokumentů, které si odvezl od Hadlerových a které nyní ležely na jeho posteli.

Luke lhal. Tys lhal.

Vzal ze stolu prázdné sklenice a zanesl je zpátky k baru.

„Dvakrát to samý?“ Barman napřímil na barové stoličce svou statnou postavu a odložil noviny. Žádný jiný personál tu Falk od včerejška neviděl.

„Kdybych potřeboval ten pokoj ještě na pár dní,“ Falk pozoroval, jak barman drží pod pípou čistou sklenici, „je volný?“

„Přijde na to.“ Barman položil na pult před Falka první pivo. „Doneslo se mi o vás pár věcí.“

„Vážně?“

„Vážně. Jsem rád, že mi děláte kšeft, nerad bych, abyste mi dělal problémy, jasný? Už tak je dost těžký se tu uživit.“

„Já problémy dělat nebudu.“

„Možná si vás najdou samy.“

„S tím já nic moc nenadělám. Víte, že jsem od policie, ne?“

„To se ke mně taky doneslo. Ale tady v tý prdeli uprostřed suchýho roští o půlnoci nikoho z těch nadranejch chlápků, co se potřebujou vybit, odznaky zajímat nebudou, nemyslíte?“

„Jasně. Chápu. Je to na vás.“ Prosit se nikoho nehodlal.

Barman položil na pult druhou sklenici piva a pousmál se.

„V klidu. Prst ze spouště, kámo. Pro mě jsou vaše peníze stejně dobrý jako peníze kohokoliv jinýho.“

Vrátil Falkovi drobné a sklonil se k novinám. Zřejmě luštil křížovku. „Berte to ale jako přátelský varování, uměj dát jednomu pořádně zabrat. A když se tady dostanete do maléru, málokdy se najde někdo, kdo by vás z toho chtěl tahat.“ Změřil si Falka pohledem. „Ale podle toho, co jsem slyšel, zrovna vám tohle říkat nemusím.“

Falk odnesl sklenice ke stolu. Raco rozmrzele zíral na zmáčený pivní podtácek.

„Je na něm něco zajímavýho?“ začal Falk. „Nechcete mi radši říct zbytek?“

Raco mu po stole poslal složku.

„Tohle jsem dal dohromady ze všech materiálů, co jsem měl k dispozici,“ řekl.

Falk se rozhlédl po baru. Pořád byl poloprázdný. Poblíž jejich stolu nikdo neseděl. Otevřel desky. Na první straně byla fotografie Lukova auta z dálky. U zadních kol byla kaluž krve. Desky zase zavřel.

„Shrňte mi spíš, prosím vás, ty nejdůležitější body. Co víme o poslíčkovi, který je našel?“

„Vypadá to, že je čistý jako lilie. Pracuje pro zavedenou zásilkovou firmu. Už dva roky. Přivezl Karen nějaký kuchařky, co si objednala na internetu, to jsme prověřili. Měl zpoždění, ten den to byla jeho poslední zastávka. Poprvý něco doručoval do Kiewarry. Uvedl, že vystoupil z auta, šel ke dveřím, tam uviděl ležet Karen v krvi, vyhodil oběd do záhonu a naskočil zpátky do auta. Na linku volal už z hlavní silnice.“

„Nechal Charlottu uvnitř?“

„Řekl bych, že ji neslyšel,“ pokrčil rameny Raco. „Nemusel ji slyšet. Už tam nějakou dobu ležela sama, možná se vybrečela a usnula únavou.“

Falk znovu otevřel desky a tentokrát je hned nezavřel. Vždycky si myslel, že Luka našli na sedadle řidiče, ale na snímcích leželo jeho tělo vzadu, v nákladním prostoru auta. Korba měla sklopené čelo a Lukovy nohy visely dolů na zem, jako kdyby seděl na kraji. Zbraň, která ležela vedle něj, mířila na krvavou spoušť v místě, kde míval hlavu. Z obličeje mu nezbylo vůbec nic.

„Jste v pohodě?“ Raco ho pozoroval.

„Jo, dobrý.“ Falk se zhluboka napil. Krev byla rozlitá po celé ploše nákladního prostoru auta, zatekla do kovových prohlubní.

„Našli z forenzního na korbě něco, co by se mohlo hodit?“ zeptal se Falk.

Raco se podíval do poznámek.

„Nic zvláštního, kromě spousty krve — všechna Lukova. Nejsem si ale jistý, jak důkladně hledali. Měli zbraň. Funkční. Luke vozil vzadu v autě různé věci.“

Falk se znovu podíval na fotografii a soustředil se na okolí Lukova těla. Na levé vnitřní straně korby byly čtyři sotva viditelné podélné rýhy. Patrně čerstvé. Na zaprášeném bílém laku vystupovala jejich hnědá barva, nejdelší měla asi třicet centimetrů, nejkratší měřila zhruba polovinu. Byly ve dvou párech a byla mezi nimi asi metrová mezera. Nedalo se říct, že jsou stejnoměrné, čáry po pravé straně byly zcela vodorovné, ty nalevo byly mírně nakloněné.

„Co to je?“ ukázal na rýhy Falk a Raco se k němu naklonil. „Nejsem si jistý. Ale řekl bych, že to může být od čehokoliv, co v poslední době vezl.“

„Stojí to ute pořád na stejném místě?“

Raco zavrtěl hlavou. „Poslali ho do Melbourne. Teď už bude vyčištěný a nablejskaný k prodeji nebo rozebraný na náhradní díly.“

Falk procházel další snímky a doufal, že někde najde rýhy lépe vyfocené, ale nedočkal se. Pročetl si zbylé poznámky. Všechno vypadalo normálně. Až na díru v hlavě byl Luke Haldler zdravý muž v dobré kondici. Pár kilo nad ideální váhu, mírně zvýšený cholesterol. V těle ani stopy po alkoholu nebo drogách.

„A co vražedná zbraň?“ zeptal se Falk.

„Víme jistě, že všechny tři zabila Lukova brokovnice. Registrovaná, legálně držaná. Našly se na ní jen jeho otisky.“

„Kde ji obvykle míval?“

„V zamčený skříňce vzadu ve stodole,“ odpověděl Raco. „Náboje, alespoň ty značky Winchester, co jsem našel, byly zamčený zvlášť. Vypadá to, že si dost potrpěl na bezpečnostní opatření.“

Falk přikývl, ale poslouchal Raco jen napůl. Díval se na otisky prstů nalezené na zbrani. Šest ostrých oválů protkaných papilárními liniemi. Dva o něco méně jasné, lehce rozmazané, ale přesto identifikované jako levý palec a pravý malíček Luka Hadlera.

„Otisky jsou dokonalý,“ řekl Falk.

Raco si odkašlal. Vzhlédl od svých poznámek.

„Jo, vypadají jednoznačně. Když v Clyde uviděli tuhle zprávu, už po dalších důkazech moc nepásli.“

„Fakt hodně jednoznačný,“ pokračoval Falk a poslal zprávu přes stůl Racovi. „Možná až moc, nemyslíte? Luke měl podle nich v tuhle chvíli na svědomí vraždu ženy a syna. Musel se potit a třást, jako kdyby měl absták. Ani při odběrech otisků v laboratoři na stanici se často nevidí takhle ukázkové linie.“

„A sakra,“ Raco se nad otisky zamračil. „Máte pravdu.“

Falk otočil stránku.

„Co našli z forenzního přímo v domě?“

„Všechno možný. Vypadá to, že domem prošla půlka Kiwarry. Našlo se na dvacet různých otisků, a to nepočítám ty neúplný, pak spousta různých vláken. Netvrdím, že Karen neudržovala v domě pořádek, ale je to farma na venkově a měli dvě děti.“

„Nějací svědci?“

„Posledním člověkem, který viděl Luka Hadlera naživu, je jeho kamarád Jamie Sullivan. Má farmu na východní straně města. Luke mu pomáhal střílet králíky. Přijel k němu odpoledne zhruba okolo třetí, odjížděl kolem půl pátý, podle Sullivana. Kromě toho je v blízkosti domu Hadlerových už jen jeden soused, co mohl něco vidět nebo slyšet. V době vraždy byl doma.“

Raco se natáhl pro zprávu. Falk ucítil v žaludku těžký kámen.

„Je to ale podivnej typ, ten soused,“ pokračoval Raco. „Agresivní starej zmetek. Očividně mu ani za mák nesejde na tom, jestli Luke žije, nebo ne. A s policií prakticky odmítl spolupracovat.“

„Mal Deacon,“ řekl Falk. Dal si záležet, aby se mu při vyslovení jména nezlomil hlas.

Raco překvapeně vzhlédl od poznámeek. „Přesně tak. Znáte ho?“

„Jo.“

Raco čekal, ale Falk k tomu už nic nedodal. Ticho zhoustlo.

„No, každopádně,“ prohodil nakonec Raco, „žije tam na hoře se svým synovcem, existencí jménem Grant Dow, který v tu dobu nebyl doma. Deacon tvrdí, že nic neviděl. Možná zaslechl výstřely, ale nepřikládal jim žádný větší význam. Myslel, že něco střílejí na farmě.“

Falk pozvedl obočí.

„Navíc je vlastně jedno, jestli právě on něco viděl, nebo ne,“ řekl Raco, vytáhl tablet a přešel prstem po obrazovce. Objevil se na ní záběr v nekvalitním rozlišení. Byl tak statický, že Falkovi trvalo asi minutu, než pochopil, že se nedívá na fotografii, ale na video.

Raco mu tablet podal.

„Záznam z bezpečnostní kamery na farmě Hadlerových.“

„To si děláte srandu,“ Falk překvapeně zíral na obrazovku.

„Nic extra. Neumí o moc víc než dětská hračka,“ dodal Raco. „Luke ji nainstaloval po tom, co se tu asi před rokem začalo krást nářadí. Pořídilo si ji i několik dalších farmářů. Nahrává čtyřiaadvacetihodinový záznamy, ukládá data do počítače, a pokud se s nima týden nic neděje, stopa se automaticky vymaže.“

Kamera byla zjevně umístěná nad největší stodolou. Mířila na dvůr, aby zaznamenala kohokoliv, kdo přichází nebo odchází. V záběru byla jedna strana domu a v horním rohu úzký pruh části příjezdové cesty. Raco přetočil záznam k místu, které hledal, a zmáčkl pauzu.

„Oukej, takže tady začíná odpoledne, kdy se na farmě střílelo. Pak si můžete prohlídnout celý záznam včetně celého následujícího dne po vraždě, ale v kostce to vypadá tak, že rodina ráno opouští dům zvlášť. Luke vyráží ve svém ute už po pátý ráno — pokud je mi známo, jede někam na svoje pozemky. Pak, krátce po osmý, odjíždí Karen, Billy a Charlotte do školy. Karen dělala na poloviční úvazek ve škole nějakou administrativní práci, Charlottu dávala na tu dobu do jeslí přímo ve škole.“

Raco poklepal na obrazovku a spustil záznam. Podal Falkovi sluchátka a zapojil mu je do tabletu. Zvuk byl mizerný, rušil ho šum větru, který se opíral do mikrofonu.

„Během dne se na farmě nic neděje,“ komentoval Raco. „Můžete mi věřit, sledoval jsem celý záznam v reálném čase. Nikdo se na farmě neobjeví až do 16.04, kdy se Karen vrací s dětma domů.“

V rohu obrazovky projede modrý hatchback a zase zmizí. V záběru se objevil jen kus kapoty a pneumatiky. Falk si všiml i poznávací značky na přední straně vozu.

„Záznam se dá zastavit a zvětšit, takže je možný přečíst značku,“ vysvětloval Raco. „Jde naprosto jistě o Karenino auto.“

Falk přes šum ve sluchátkách uslyšel zvuk motoru a bouchnutí dveří od auta, pak následovalo ještě druhé. Raco znovu poklepal na obrazovku a přetočil video dopředu.

„Pak se asi hodinu nic neděje — záznam jsem i tady prošel vteřinu po vteřině — až sem. Tak, 17.01.“

Raco zmáčkl play, aby se mohl Falk podívat na zbytek záznamu. Několik vteřin se nic nedělo. Pak se v rohu něco pohnulo. Stříbrné ute bylo vyšší než hatchback a bylo vidět jen od předních světel dolů. Poznávací značka byla také čitelná. Vůz se záznamem mihl sotva na vteřinu.

„Lukovo auto,“ řekl Raco.

Video na obrazovce bylo úplně statické, i když vteřiny ubíhaly dál. Opět se ozvalo bouchnutí neviditelných dveří, pak se po mučivých dvacet vteřin vůbec nic nedělo. Náhle Falkovi zazněl ze sluchátek v uších tupý výstřel, až sebou trhl. Karen. Cítil, jak mu srdce uvnitř hrudi divoce buší.

Scéna na obrazovce se opět zastavila, přestože čas běžel dál. Šedesát vteřin, devadesát. Falk si uvědomil, že zadržuje dech. Přál si, aby to dopadlo jinak než ve skutečnosti. Mizerný zvuk ho rozčiloval, ale zároveň za něj byl vděčný. Když slyšel Billyho Hadlera křičet o pomoc, pronásledovalo by ho to ještě dlouho. Když se ozval druhý výstřel, skoro se mu ulevilo. Falk zamrkal.

Nic se nehýbalo. Tři minuty a čtyřicet sedm vteřin poté, co se ute poprvé na videu objevilo, odjelo zase s rachotem pryč a na okamžik se opět mihlo v rohu záznamu. Zadní kola a nárazník s dokonale čitelnou poznávací značkou, nebylo pochyb, že jde o vůz Luka Hadlera.

„Pak je klid dalších třicet pět minut, kdy nikdo nepřichází ani neodchází, až konečně přijde poslíček,“ vysvětloval Raco. Falk mu vrátil tablet. V uších mu pořád zněly dva tlumené výstřely.

„Vážně si myslíte, tady po tom, co jste na záznamu viděl, že to mohl udělat někdo jiný?“ zeptal se Falk.

„Je to sice Lukovo auto, ale není vidět, kdo ho řídí,“ opáčil Raco. „A nesedí víc věcí. Náboje. Zabití Karen přímo ve vchodových dveřích. Prohledávání Billyho pokoje.“

Falk si ho pozorně prohlížel.

„Nechápu to. Proč jste tak skálopevně přesvědčený, že to Luke neudělal? Vždyť jste ho ani neznal.“

Raco pokrčil rameny. „To já jsem našel děti. Viděl jsem, jak Billy Hadler vypadal po tom, co ho nějaká zrůda zmasakrovala, a tenhle výjev z paměti už nikdy nevymažu. Chci mít stoprocentní jistotu, že je zavraždil on. Vím, že to někomu může připadat podivný, a je dost velká pravděpodobnost, že to Luke vážně udělal, to přiznávám. Ale jestli existuje i minimální šance, že to byl někdo jiný a mělo by mu to projít jen tak —“

Raco rázně zavrtěl hlavou a zhluboka se napil.

„Podívejte, zjistil jsem si o Lukovi, co se dalo, a alespoň zvenčí to vypadalo, že měl všechno, po čem lidi touží: skvělou ženu, dvě děti, celkem obstojnou farmu, respekt místních. Proč by se měl chlap jako on jednoho dne sebrat a vystřílet celou rodinu? To mi nedává žádný smysl. Prostě nedokážu pochopit, jak mohl někdo jako on udělat něco takovýho.“

Falk si dlaněmi promnul obličej. Na tvářích už měl strniště, potřeboval by se oholit.

Luke lhal. Tys lhal.

„Raco,“ povzdechl si nakonec. „Asi bych vám měl o Lukovi něco říct.“

„Když jsme ještě s Lukem byli děti,“ začal Falk, „vlastně děti už ani tak ne, bylo nám šestnáct —“

Zarazil se. Na druhém konci baru zaznamenal zvýšený ruch. Aniž to postřehl, místnost se značně zaplnila. Vzhlédl od stolu a všiml si několika známých tváří, ty se ale ostentativně odvracely. Falk vycítil narůstající napětí chvíli předtím, než pochopil, co ho způsobilo. Popíjející muži se dívali do země a bez námitek uhýbali skupince, která si razila cestu plným barem. V čele šel robustní muž s hnědými vlasy, v nichž měl posazené sluneční brýle. Falka někde hluboko v útrobách zamrazilo. Na pohřbu sice Granta Dowa na první pohled nepoznal, ale teď si byl jistý, že je to on.

Elliin bratranec. Měli stejné oči, ale Falk dobře věděl, že jinak v něm z ní nebyl ani kousek. Dow se zastavil u jejich stolu a úplně tím zastínil výhled na zbytek baru. Na tričku měl logo piva Balinese. Jeho tvář značně připomínala prase, všechny části obličeje měl jakoby namačkané uprostřed oko-
lo nosu, bradu a podbradek zakrýval neupravený plnovous.

Měl stejný vzdorovitý výraz, jakým si měřil hosty na smuteční hostině. Dow pozvedl sklenici v ironickém pozdravu a na tváři se mu objevil hraný úsměv.

„Máš pořádný koule, ukazovat se tu,“ prohodil. „To se musí nechat. Co myslíš, strejdo Male? Nemám pravdu?“

Dow se otočil. Starý muž, který stál do této chvíle schovaný za Dowem, přistoupil nejistě k Falkovi a ten se tak po dvaceti letech setkal tváří v tvář s Elliiným otcem. Hrklo v něm a proti své vůli polkl.

Mal Deacon měl i přes stářím shrbená záda pořád slušnou výšku, šlachovité ruce a obrovské dlaně. Prsty měl většinou zkřivené a oteklé, když se opřel o židli u jejich stolu, zbělaly jako papír. Čelo mu brázdily vrásky, které se vztekem ještě prohloubily, mezi zbytky šedivých vlasů prosvítala růžovočervená kůže.

Falk se pomalu připravoval na zuřivý výlev, starcova tvář ale zračila zmatení. Mírně zavrtěl hlavou, povíslá kůže na krku se mu otřela o špinavý límeček.

„Proč ses vrátil?“ vypravil ze sebe pomalu a chraplavě. Při mluvení se mu dělaly rýhy na obou stranách úst. Falk si všiml, že se všichni hosté v baru odhodlaně dívají někam jinam. Až na barmana, ten naopak scénu se zájmem sledoval, dokonce odložil i křížovku.

„Proč ses vrátil?“ Tentokrát praštil seschlou rukou o opěradlo židle, až všichni nadskočili. „Myslel jsem, že jsem ti to řekl jasně. Máš s sebou i toho svého kluka?“

Teď se zatvářil zmateně Falk. „Cože?“

„Ten tvůj bastard. Nehraj si přede mnou na blbýho. Přijel s tebou? Tvůj syn?“

Falk zamrkal. Deacon si ho spletl s otcem. Zíral starému muži do tváře. Deacon zuřil, ale v jeho hněvu bylo něco zpomaleného.

Grant Dow k němu přistoupil a položil mu ruku na rameno. Zřejmě přemýšlel, jestli má strýci omyl vysvětlit, pak ale odevzdaně zavrtěl hlavou a jemně ho zatlačil, aby se posadil.

„Skvělý, ty kreténe, úplně jsi ho rozrušil,“ obořil se na Falka. „Mám na tebe jednu otázku. Myslíš, že seš tady vítanej?“

Raco vytáhl z kapsy od kalhot policejní odznak a bouchl s ním na stůl.

„Mohl bych se vás zeptat na to samý, Grante. Máte dojem, že vás tady vidíme rádi?“

Dow zvedl ruce, jako že se vzdává, a nasadil nevinný výraz.

„Jasně, klídek, tohle můžete zase schovat. Se strejdou jsme si jen tak vyrazili na jedno. Není na tom nejlíp, to vidíte sami. My nejsme ti, co tady dělají potíže. Na rozdíl od tohohle —“ podíval se přímo na Falka. „Ten je za sebou trousí jako králík bobky.“

Lokálem se nesl téměř neslyšitelný šepot. Falkovi bylo jasné, že se ta stará záležitost vynoří na povrch spíš dřív než později. Napřímil se, cítil, že na něm visí pohledem celý bar.

Turistům bylo horko a nudili se. Komáři byli při síle a cesta podél řeky Kiewarra ubíhala pomaleji, než čekali. Tříčlenná skupinka se ploužila mlčky, jen občas se pokusili překřičet šumění proudu řeky a zapříst hovor.

Prostřední náhle narazil hruďníkem do batohu vedoucího a zaklel, polil se lahví s vodou, z níž se právě chystal napít. Bývalý investiční poradce, který se přestěhoval ze zdravotních důvodů na venkov a od té doby se musel dennodenně přesvědčovat, že to přece není tak strašné. Vedoucí výpravy zvedl ruku, aby umlčel námitky zbylých dvou. Ukázal kamsi do temného proudu valící se vody. Všichni tři stáli a zírali tím směrem.

„Co to, sakra, je?“

„Takže se všichni uklidníme, děkuju,“ ozval se zpoza pípy barman. Vstal ze stoličky a dlaněmi se opřel o bar. Pod vously se rozhodně neusmíval. „Tenhle bar je pro všechny. Každý si tady může v klidu vypít svoje pivo, on i ty, ber, nebo nech bejt.“

„Máš tam nějakou třetí možnost?“ Dow vycenil žluté zuby na zbytek své skupinky, která se poslušně zasmála.

„Třetí možnost je, že sem prostě už nepáchneš. Takže si vyber.“

„Jasně. Takhle vyhrožuješ vždycky.“ Dow zíral na barmana. Raco si odkašlal, ale Dow ho ignoroval. Falkovi se vybavila barmanova slova. *Tady nikoho odznaky zajímat nebudou.*

„Nejde o to, že je v tomhle lokále.“ Když Mal Deacon promluvil, vládlo v baru téměř hrobové ticho. „Problém je v tom, že se vrátil do Kiewarry.“

Zvedl prst zkřivený artrózou a namířil ho Falkovi mezi oči. „To si laskavě zapamatuj jednou provždycky. A vyříd' to i tomu svému klukovi. Po Kiewaře vám nic není. Lidi tu ještě nezapomněli, co ten tvůj bastard udělal mojí holce.“

Investiční poradce vyzvracel svačinu do křoví. Všichni tři byli úplně promáčení, ale on mokré oblečení vůbec nevnímal.

Dívčino tělo nyní leželo na stezce, kolem něj se vytvořila kaluž vody. Dívka byla hubená, stejně jim ale dalo zabrat, než ji z vody společně vytáhli. Měla nepřírozeně bílou kůži a mezi rty jí uvízl pramen zmáčených vlasů. Když to poradce uviděl, pozvracel se znovu. Ušní lalůčky měla kolem dírek na náušnice zarudlé. Ryby neváhaly. Podobně zarudlé měla i nosní dírky a konečky prstů.

Byla oblečená a vypadala mladě, voda jí z tváře smyla všechno líčení. Téměř průsvitné bílé tričko se jí lepilo na kůži a odhalovalo

krajkovou podprsenku, kterou měla pod ním. Z bot jí pořád ještě trčely zbytky vodních řas, v nichž v proudu uvízla. Boty i kapsy džínů měla plné kamenů.

„To je lež. S tím, co se stalo Ellie, nemám nic společného.“ Falk si nemohl pomoci, jen co to dořekl, litoval, že nebyl zticha. Kousl se do jazyka. Hlavně si nezadat.

„Říká kdo?“ Grant Dow stál za strýcem. Jeho ironický úsměv byl ten tam. „Kdo tvrdí, že s tím nemáš nic společného? Luke Hadler?“ Když padlo Lukovo jméno, zdálo se, že někdo vysál z místnosti všechn vzduch. „Potíž je v tom, že Luke nám k tomu už asi nic moc neřekne.“

Nejzdatnější člen výpravy běžel pro pomoc. Investiční poradce si sedl na zem vedle loužičky vlastních zvratků. Obklopený nakyslým zápachem si připadal víc v bezpečí než poblíž děsivě bílé bytosti. Vedoucí výpravy rázoval tam a zpátky, s každým krokem se ozvalo začvachtání.

Mohlo je napadnout, o koho jde. Její fotka byla na titulních stranách všech novin už tři dny. Eleanor Deaconová, věk šestnáct let. Pohřešuje se od páteční noci, kdy se nevrátila domů. Její otec počkal do rána, jestli nejde o nějaký pubertální úlet. Když se nevrátila ani v sobotu ráno, nechal vyhlásit pátrání.

Měli pocit, že záchranářům trvala cesta celou věčnost. Tělo mrtvé dívky převezli do nemocnice. Investičního poradce poslali domů. Do měsíce se přestěhoval zpátky do města.

Lékař, který ohledával tělo Ellie Deaconové, označil jako příčinu smrti utonutí. Plíce měla plné vody z řeky. Zdálo se, že byla ve vodě několik dní, nejspíš od pátku. Do zprávy uvedl, že měla pohmožděnou prsní kost a rameno, dále pak odřeniny na rukou a pažích. Drobná poranění byla zřejmě způsobena kameny a dalšími přírodními materiály v korytu řeky. Na předloktí byly

patrné staré jizvy, zřejmě od sebepoškozování. Nebyla, jak lékař nakonec dodal, panna.

Při zmínce o Lukovi projelo barem nesouhlasné zamručení a i Dow si zřejmě uvědomil, že to přehnal.

„Luke byl můj kamarád. Ellie byla moje kamarádka,“ Falkovi zněl jeho vlastní hlas cize. „Na obou mi záleželo. Takže si dej pohov a běž si po svých.“

Deacon se zvedal ze židle, její nohy pohybem zaskřípaly o podlahu.

„Přede mnou si Ellie vůbec neber do huby. Byla to moje krev,“ křičel a klepaly se mu ruce. Namířil na Falka ukazováček, jako by se ho chystal usvědčit. Falk koutkem oka zpozoroval, že si Raco a barman vyměnili pohledy.

„Tvrdíš, že s tím ty ani ten tvůj kluk nemáte nic společného,“ pokračoval Deacon. „Ale co ten vzkaz, ty zatracenej lháři?“

Pronesl to triumfálně, jako kdyby právě vytáhl z rukávu eso. Falkovi připadalo, že z něj vyprchává veškerý kyslík. Cítil se vyčerpaně. Deacon měl ústa zkřivená vzteky. Vedle něj se pochechtával jeho synovec. Věťřil krev.

„Na to nemáš co říct, že jo? Můžeš akorát tak držet hubu,“ provokoval Dow.

Falk se přinutil nereagovat, ani nehnul brvou. Proboha. Už zase ten nešťastný vzkaz.

Policisté strávili dvě hodiny prohledáváním Elliina pokoje. Velké prsty a drsné dlaně působily v zásuvkách s jemným spodním prádlem a v kufřících s bižuterií nepatřičně. Vzkazu si málem nevšimli. Málem. Byl napsaný na stránce vytržené z obyčejného školního sešitu. Stránka byla přeložená a zasunutá v kapsu džínů. Na papíru bylo Elliiným výrazným písmem napsané

datum, kdy zmizela. Pod ním bylo už jen jedno slovo, jen jedno jméno: Falk.

„No tak, dělej, vysvětli to. Jestli máš jak,“ řekl Deacon. V baru by se ticho dalo krájet.

Falk nic neříkal. Neměl co. A Deacon to moc dobře věděl. Barman bouchl sklenicí o bar. „Tak to by stačilo.“ Šlehl po Falkovi tvrdým pohledem, přemýšlel. Raco držel svůj policejní odznak viditelně v dlaní, pozvedl obočí a mírně zavrtěl hlavou. Barman se tedy zadíval na Dowa.

„Ty a tvůj strejda pryč. Dva dny máte zákaz vstupu, na zdar. A vy ostatní si laskavě kupte něco k pití, nebo vypadněte.“

Pomluvy se začaly šířit nenápadně, ale na konci dne o vzkazu věděli všichni a každý si historku patřičně přibarvil. Šestnáctiletý vyděšený Falk byl zalezlý ve svém pokoji a v hlavě se mu honilo tisíce neuspořádaných myšlenek. Když někdo zaklepal na okno, vyskočil leknutím. Lukův obličej byl ve večerním šeru nepřírozezně bílý.

„Lítáš v pěkným průseru, kámo,“ zašeptal. „Slyšel jsem, jak se o tobě máma s tátou baví. Lidi říkaj divný věci. Cos dělal v pátek po škole?“

„Říkal jsem ti to. Byl jsem na rybách. Nahoře proti proudu řeky, míle odtud. Přisahám.“ Falk si k Lukovi v okně musel přidřepnout. Měl pocit, že vestoje ho nohy neudrží.

„Ptal se tě už na to někdo jinej? Policajti nebo táta?“

„Ne. Ale budou. Myslí si, že jsem byl s ní, nebo co.“

„Ale s ní jsi nebyl.“

„Ne! Jasně že nebyl. Ale co když mi nebudou věřit?“

„Nikohos nepotkal? Nikdo tě neviděl?“

„Byl jsem celou dobu úplně sám, jasný?“

„Teď mě poslouchej, Aarone. Posloucháš mě? Takže až se tě někdo zeptá, řekneš, že jsme spolu byli střílet králíky. Vzadu v polích.“

„Nikde blízko u řeky.“

„Přesně. Byli jsme na polích u Cooran Road. Nikde blízko řeky. Celej večer. Jasný? Pak jsme se jen tak posflakovali kolem. Jako obvykle. Trefili jsme jednoho nebo dva. Dva. Řekni dva.“

„Dobře. Řeknu dva.“

„Nezapomeň. V pátek jsme byli spolu.“

„Jasně. Nezapomenu. Proboha, Luku, nemůžu uvěřit, že Ellie je —“

„Řekni to.“

„Cože?“

„Zkus si to říct. Dělej. Co jsme dělali v pátek. Aby sis to zapamatoval.“

„Byl jsem s Lukem střílet králíky.“

„Ještě jednou.“

„V pátek odpoledne jsem byl s Lukem Hadlerem. Stříleli jsme králíky. U Cooran Road na polích.“

„Opakuj to, dokud to nebude znít přirozeně. A ne že to zblbneš.“

„Neboj.“

„Pamatuješ si to?“

„Jasně. Díky, Luku. Fakt moc děkuju.“

Když bylo Aaronu Falkovi jedenáct, viděl Mala Deacona, jak své stádo ovcí proměnil za pomoci stříhacího strojku a brutálního zacházení v potácející se zkrvavenou změť zubožených těl. Když Aaron spolu s Lukem a Ellie pozoroval, jak Deacon tvrdě přimačkává jednu ovci za druhou k zemi a ostrým strojkem dře naříkající zvíře po kůži, uvnitř hrudi se mu vzdouvaly vlny bolesti.

Aaron vyrůstal na farmě, ostatně jako všichni, ale tohle bylo něco jiného. Malá ovečka pod Deaconovým stiskem žalostně zasténala bolestí a Falk se nadechl, ale než stihl něco říct, Ellie ho odtáhla za rukáv košile pryč. Podívala se na něj a zavrtěla hlavou.

Jako dítě byla drobná a impulzivní, často dlouze mlčela. Aaronovi, který byl sám spíš tišší povahy, to vyhovovalo. Obvykle nechávali mluvení na Lukovi.

Když k nim na prohnutou verandu za domem, kde všichni tři seděli, dolehl ze stodoly hluk, Ellie skoro ani nezvedla hlavu. Aaron byl zvědavý, ale byl to Luke, kdo trval na tom, že úkoly teď nechají být a půjdou zjistit, co se děje. V uších jim znělo naříkání jehňat a Ellie měla tvář zamrzlou ve

výrazu, který u ní ještě nikdy předtím neviděl. Aaronovi bylo jasné, že není sám, kdo by radši zůstal u učebnic.

Otočili se k odchodu a Aaron nadskočil při pohledu na Elliinu matku, která celou scénu tiše pozorovala ve vjezdu stodoly. Opírala se o vrata, na sobě měla vytaháný hnědý svetr s velkou mastnou skvrnou na prsou. Aniž by uhnula pohledem od stříhání, usrkla jantarově hnědou tekutinu ze sklenice v ruce. Její tvář měla stejné rysy jako Elliina. Měly stejně hluboké oči, bledou pleť a plné rty. Aaronovi ale připadalo, že Elliině matce je nejmíň sto roků. Až po letech zjistil, že jí v té době nebylo ještě ani čtyřicet.

Elliina matka zavřela oči a zaklonila hlavu. Zhluboka se nadechla, tvář se jí zvrásnila. Když oči opět otevřela, upřela je přímo na svého manžela. Její pohled byl nezakalený a výmluvný, až se Aaron vyděsil, že se Deacon otočí a všimne si ho. Byla v něm čirá lůstost.

Počasí v tom roce ztěžovalo všem práci a o měsíc později se na farmu přestěhoval Deaconův synovec Grant, aby jim pomohl. Elliina matka odešla asi dva dny nato. Možná to byla poslední kapka. I jeden takový mužský na krku bylo příliš.

Do kufru starého auta naložila dvě tašky s věcmi a jednu přepravku s cinkajícími lahvemi a vzlykající dceru ne příliš přesvědčivě chlácholila prázdnyými sliby, že se brzy vrátí. Falk si nebyl jistý, jak dlouho tomu Ellie věřila a čekala, až si pro ni matka přijede. Přemýšlel, jestli tomu někde hluboko uvnitř nevěřila až do dne, kdy zemřela.

Nyní stál Falk na zápraží Fleecu se seržantem Racem, který si právě zapaloval cigaretu. Nabídl jednu Falkovi, ale ten zavrtěl hlavou. Návratů do minulosti bylo na jeden večer už dost.

„Moudrý rozhodnutí,“ řekl Raco. „Snažím se přestat. Kvůli dítěti.“

„To je od vás rozumný.“

Raco kouřil pomalu, kouř vyfukoval směrem k nebi. Byla horká letní noc. Rozruch v baru se částečně zklidnil, i když Deacon a Dow si dali s odchodem načas a ve vzduchu to stále jiskřilo napětím.

„Měl jste mi to říct dřív.“ Raco si potáhl z cigarety. Potlačil zakašlání.

„Já vím. Omlouvám se.“

„Máte s tím něco společného? Se smrtí té dívky?“

„Ne. Ale s Lukem jsem nebyl, když se to stalo. Neřekli jsme pravdu.“

Raco se odmlčel.

„Takže jste lhali o svém alibi. Kde byl Luke?“

„To nevím.“

„Nikdy jste se neptal?“

„Samozřejmě že ptal, ale on —“ Falk se zarazil, vzpomínal. „Vždycky trval na tom, že se musíme držet naší historiky. Vždycky. I když jsme byli jen sami dva. Říkal, že je lepší držet se jedné varianty. Netlačil jsem na něj. Byl jsem mu vděčný. Myslel jsem, že mi tím chce pomoci.“

„Věděl ještě někdo, že je to lež?“

„Pár lidí mělo podezření. Mal Deacon, přirozeně. A několik dalších. Nikdo to ale nevěděl jistě. To jsem si aspoň celou dobu myslel. Teď mi ale Gerry Hadler řekl, že to celou dobu věděl. Možná není sám.“

„Myslíte si, že Luke Ellie zabil?“

„Nevím.“ Zíral do opuštěné ulice. „Rád bych to zjistil.“

„Řekl byste, že to spolu všechno nějak souvisí?“

„Sakra doufám, že ne.“

Raco si povzdechl. Opatrně zamáčkł cigaretu, nedopalek ještě polil troškou piva ze sklenice.

„Nemusíte se bát. Nechám si to pro sebe. Alespoň prozatím. Pokud se ukáže, že to spolu souvisí, budete zpívat jako ptáček a o tom, že něco vím, pomlčíte, jasný?“

„Jasný. Děkuju.“

„Zítřa v devět ráno za mnou přijedte na stanici. Zajedeme si promluvit s tím Lukovým kamarádem Jamiem Sullivanem. Je to poslední člověk, co ho viděl živýho.“ Podíval se na Falka. „Jestli máte v plánu zdržet se do zítřa.“

Mávl na rozloučenou a odešel do tmy.

Nahoře ve svém pokoji si Falk lehl na postel a vytáhl mobilní telefon. Držel ho v ruce, ale číslo nevytočil. Pavouk ze zdi zmizel. Snažil se nemyslet na to, kam asi zalezl.

Jestli máte v plánu zdržet se do zítřa, říkal Raco. Falk si uvědomoval, že má bohužel na vybranou. Auto stálo přímo před domem. Mohl se sbalit, zaplatit zarostlému barmanovi a vyrazit směrem na Melbourne během patnácti minut.

Raco by protáhl obličej a Gerry by mi zkoušel volat. Ale co víc by mohli dělat? Nepotěšilo by je to, ale s tím by dokázal žít. Ale co Barbara? Falk si dokázal až příliš jasně představit její tvář, byla by zdrcená. A nebyl si úplně jistý, že by se s touto představou vyrovnal stejně jednoduše. Falk se při myšlence na Barbaru nepříjemně ošil. Měl pocit, že v pokoji se vedrem nedá dýchat.

Svou matku nikdy nepoznal. Zemřela na vykrvácení v kałuži vlastní krve necelou hodinu poté, co se narodil. Jeho otec se snažil, dokonce hodně snažil, aby vzniklé prázdno nějak zaplnil. Ale veškeré pocity mateřské něhy, vůni koláče právě vytaženého z trouby nebo příliš silného dámského parfému při objetí, to vše zažíval díky Barbaře Hadle-

rové. I když to byla Lukova matka, vždycky si našla čas i pro něj.

On, Ellie a Luke strávili většinu dětství na farmě Hadlerových. Falkův domov byl často tichý a prázdný, jeho otec trávil dlouhé hodiny prací na pozemcích. Ellie všechny návrhy na to, že si půjdou hrát k nim, odmítala rázným zavrtěním hlavy. *Dnes ne*, říkávala. Když si s Lukem prosadili svou, Falk toho vždycky nakonec litoval. Elliin dům byl zanedbaný a linal se jím zápach z nedopitých lahví.

Farma Hadlerových byla v jeho vzpomínkách zalitá sluncem a pořád se tam něco dělo, v kuchyni na ně čekaly dobroty i jasná pravidla ohledně domácích úkolů a večerky i příkazy, aby okamžitě vypnuli tu zatracenou televizi a mazali na čerstvý vzduch. Farma Hadlerových pro něj vždycky byla nebem na zemi. Před dvěma týdny se ale stala místem nejhoršího možného zločinu.

Falk ležel na posteli bez hnutí. Patnáct minut uběhlo. Už mohl být na dálnici. Místo toho byl ale pořád tady.

Povzdechl si a otočil se na bok. Prsty si pohrával s telefonem a přemýšlel, komu musí dát vědět. Představil si svůj byt na St. Kilda, světla zhasnutá, zamknuté vchodové dveře. Dost velký pro dva, poslední tři roky v něm ale žil sám. Nikdo na něj doma už nečekal. Nikdo, kdo by právě vyšel ze sprchy, zatímco by v obývacím pokoji hrála hudba a na lince stála otevřená lahev červeného vína. Nikdo, koho by zajímalo, že tu zůstane o pár dní déle.

Většinou mu to nevadilo. Ale teď, v hotelovém pokoji nad barem v Kiewaře, si přál, aby byl býval vytvořil domov podobný tomu, jaký mívali Barbara a Gerry Hadlerovi, a ne jeho otec.

Do práce se měl vrátit v pondělí. Oznamil, že jede na pohřeb, i když vysvětlení, kdo zemřel, se vyhnul. Věděl, že by

mohl zůstat. Mohl by si vzít pár dní volno. Pro Barbaru. Pro Ellie. I pro Luka koneckonců. Na kauze Pemberley si nadělal víc přesčasů, než si bude kdy schopný vybrat. Jeho poslední případ se nepříjemně táhl.

Zatímco nad tím Falk přemýšlel, uběhlo dalších patnáct minut. Nakonec vytočil číslo a sekretářce na finančním oddělení oznámil, že si z osobních důvodů bere týdenní volno.

Těžko říct, koho z nich ta zpráva překvapila víc.

Když Raco s Falkem přijížděli k farmě Jamieho Sullivana, měl za sebou od rána už pěkný kus práce. Našli ho v pokleku, s holýma rukama zabořenýma do suché hlíny, kterou si prohlížel se zaujetím vědce.

„Promluvíme si uvnitř,“ řekl, když mu Raco objasnil, že mají nějaké otázky ohledně Luka. „Beztak se musím podívat na babičku.“

Následovali Sullivana k nízkému cihlovému domu a Falk si ho přitom měřil zkoumavým pohledem. Táhlo mu na třicet, měl krátké slámově blond vlasy, na temeni hlavy předčasně prořídle. Měl šlachovité tělo i nohy, ale paže vypadaly jako dva píсты, takže postavou připomínal obrácený trojúhelník.

Do domu vešli zašlou chodbou plnou odložených věcí. Falk si sundal klobouk a snažil se zamaskovat překvapený výraz. Za sebou uslyšel Raca, jak potichu zaklel, když narazil holení do stoličky, která trčela do vchodových dveří. Byl tu nepořádek. Každá volná píd' byla zaskládaná ozdobnými soškami a dalšími zaprášenými cetkami. Někde z hloubi domu se ozývala televize.

„To je všechno babičky,“ poznamenal Sullivan, jako by jim v myšlenkách četl otázku, kterou se ani jeden neodvážili vyslovit nahlas. „Má je ráda. A udržují ji...“ zamyslel se, „...při smyslech.“

Zavedl je do kuchyně, kde se o dřez opírala drobná žena připomínající opelichaného ptáčka. Ruka s vystouplými tmavě modrými žilami pod kůží se jí třásla pod tíhou konvice s vodou.

„Všechno v pohodě, babi? Dala by sis čaj? Ukaž, pomůžu ti.“ Sullivan jí zbrkle vzal konvici z ruky.

Kuchyň byla čistá, ale neuspořádaná, na stěně nad sporákem se černala obrovská sežehnutá skvrna. Omítka byla v tom místě popraskaná a odlupovala se jako kůže na ošklivé, šedé ráně. Paní Sullivanová přejela pohledem všechny tři muže, pak se zadívala ke dveřím.

„Kdy přijde domů tvůj táta?“

„Nepřijde, babi,“ řekl Sullivan. „Umřel, vzpomínáš? Už jsou to tři roky.“

„Já vím.“ Nebylo možné poznat, jestli ji ta zpráva zaskočila, nebo ne. Sullivan se podíval na Falka a kývl směrem ke dveřím.

„Můžete ji odvést vedle do pokoje? Hned přijdu za váma.“

Paní Sullivanová se do něj zavěsila, Falk cítil skrze povislou kůži vystouplé kosti její paže. Obývací pokoj působil po prosluněné kuchyni klaustrofobickým dojmem, všechny volné plochy byly pokryté nedopitými šálky čaje a porcelánovými figurkami zírajícími do prázdna. Falk zavedl ženu k prošoupanému křeslu u okna.

Paní Sullivanová se nejistě usadila a podrážděně si oddechla.

„Jste tu kvůli Lukovi Hadlerovi, vidíte? Nesahejte na to,“ vyštěkla na Raca, který se chystal sundat hromadu starých

novin ze židle. V samohláskách byl patrný irský přízvuk. „A tyhle svoje pohledy si nechte pro někoho jiného. Ještě nejsem úplně mimo. Ten Luke tady byl a pak odjel a zabil sebe i rodinu, že jo? Proč byste sem jinak jezdili. Ledaže by náš Jamie udělal něco, co neměl.“

Její smích zněl, jako když vržou stará vrata.

„Nic, o čem bychom věděli,“ řekl Falk a vyměnil si pohled s Racem. „Znala jste Luka dobře?“

„Neznala jsem ho vůbec. Vím jen, že se kamarádil s naším Jamiem. Občas se tu zastavil. Pomáhal mu na farmě.“

Sullivan vešel do pokoje s čajovým podnosem v rukou. Ignoroval babiččiny námitky, odklidil nepořádek ze stolu a pokynul Falkovi s Racem, aby si sedli na ošoupaný gauč.

„Omluvte ten nepořádek,“ řekl Sullivan a každému podal šálek čaje. „Není to úplně jednoduchý,“ podíval se směrem k babičce a rychle stočil pohled na konvici s čajem. Pod očima měl kruhy; Falk si pomyslel, že ho dělají starším. Kromě únavy z něj ale vyzařovalo i sebevědomí, to, jak čelil nastalé situaci a s jakou jistotou se pohyboval po pokoji. Falk si ho dokázal představit daleko odtud, jak sedí v obleku v kanceláři v centru velkoměsta. Jak vydělává statisíce a půl platu utratí za archivní vína.

Když měl každý svůj hrnek před sebou, Sullivan se usadil na lacinou dřevěnou židli. „Takže co chcete vědět?“

„Snažíme se prověřit pár nejasností,“ řekl Raco.

„Kvůli Hadlerovým,“ dodal Falk.

„Jasně. S tím nemám problém. Barbaře a Gerrymu rád pomůžu,“ odpověděl Sullivan. „Ale, hele, rád bych hned na začátek řekl to, co jsem řekl i těm z Clyde. Kdybych tušil, kdybych měl sebemenší podezření, že se Luke chystá něco takovýho udělat, nikdy bych ho nenechal jen tak odejít. To bych rád hned na začátku zdůraznil.“

Sklopil pohled a v ruce si pohrával s hrnkem čaje.

„Jasně, to je v pořádku, nikdo netvrdí, že jste mohl zabránit tomu, co se stalo,“ řekl Raco. „Ale kdybyste nám všechno mohl popsat ještě jednou, moc by nám to pomohlo. Rádi bychom si to poslechli osobně. Jen pro jistotu.“

Králíci, začal Sullivan. To byl jeho problém. Nebo spíš jeden z nich. Berou útokem všechno, co se dá sežrat. Je dost těžký protlouct se tím suchem i bez nich. Noc předtím si postěžoval ve Fleecu Lukovi a ten se nabídl, že mu pomůže.

„Slyšel vás někdo, jak se domlouváte?“ zeptal se Falk.

„Je to možný. Nevím, kdo všechno v baru byl. Ale bylo tam pořádně rušno. Mohl nás slyšet každé, kdo měl chuť poslouchat.“

Luke Hadler zastavil u cesty na pole a vystoupil ze svého ute. Byl tu o pět minut dřív, ale Jamie Sullivan už na něj čekal. Zamávali si na pozdrav. Luke sáhl do korby auta pro brokovnici a vzal si od Sullivana náboje, které mu podával.

„Tak pojd', kámo. Pořádně ty tvý ušáky proženem,“ řekl Luke a zazubil se.

„Oba jste používali vaše náboje?“ zeptal se Raco. „Jaké značky?“

„Winchester. Proč?“

Raco a Falk se na sebe podívali. Takže zase ne Remington.

„Přivezl Luke nějaký vlastní náboje?“

„Neřekl bych. Moji králíci, moje náboje, říkal jsem si. Proč se ptáte?“

„Jen pro informaci. Jak vám Luke připadal?“

„Těžko říct. Hodně o tom od té doby přemýšlím. Ale přišel mi v pohodě. Normální.“ Sullivan se na chvíli zamyslel. „Aspoň když ode mě odjížděl, tak určitě.“

Prvních pár ran se Lukovi nepovedlo. Sullivan se na něj podíval. Luke si okusoval kůži na palci. Sullivan nic neřikal. Luke znovu vystřelil. Minul.

„Všechno v pohodě, kámo?“ zeptal se Sullivan nenuceně. S Lukem se obvykle jeden druhému svěřovali stejně často jako ostatním kamarádům, což znamená skoro nikdy. Na druhou stranu neměl na ty zatracený králíky celý den. Slunce se jim sklánělo za zády k obzoru.

„V pohodě,“ pokýval hlavou Luke, vytržený ze soustředění. „A ty?“

„Taky,“ Sullivan zaváhal. Teď to mohl klidně nechat plavat. Luke vystřelil a zase minul. Sullivan se rozhodl, že mu půjde trochu naproti.

„Babi na tom není poslední dobou nejlíp,“ řekl Sullivan. „Umí dát jednomu pěkně zabrat.“

„Něco vážnýho?“ zeptal se Luke, aniž odvrátil pohled od králičích nor.

„Ále, pořád to samý. Jen je někdy náročný se o ni v jednom kuse starat.“

Luke nepřítomně přikývl a Sullivan pochopil, že ho Luke poslouchá jen na půl ucha.

„No jo, se ženskýma je to těžký,“ řekl Luke. „Ta tvoje aspoň sedí doma a do ničeho se neplete.“

Sullivan, kterého by nikdy v životě nenapadlo mluvit o své babičce jako o „ženský“, přemýšlel, co na to říct.

„Jo, to máš asi pravdu,“ odpověděl nakonec. Cítil, že začínají sklouzávat na tenký led. „S Karen všechno dobrý?“

„Jo, v klidu.“ Luke namířil a zmáčkl spoušť. Tentokrát měl štěstí. „Však to znáš. Karen je Karen. To je pořád něco,“ nadechl se, jako by chtěl ještě něco dodat, ale nakonec se zarazil. Rozmyslel si to.

Sullivan znervózněl. Rozhodně tenký led. „No jo, co naděláš.“

Snažil se vymyslet, co by ještě dodal, ale v hlavě měl vymeteno. Podíval se na Luka, ten sklopil brokovnici a pozoroval ho. Jejich oči se na chvíli setkaly. Atmosféra nepřijemně zhoustla. Oba muži se otočili zpátky ke králičím norám.

„To je pořád něco?“ zopakoval Raco. „Co tím chtěl říct?“

Sullivan se zmučeně zadíval na podnos. „Nevím. Neptal jsem se. Měl jsem se zeptat, co?“

Měl, pomyslel si Falk. „Ne,“ pronesl nahlas, „nejspíš by to nic nezměnilo.“ Ale nevěděl, jestli je to pravda. „Říkal k tomu Luke ještě něco dalšího?“

Sullivan zavrtěl hlavou. „Ne. Pak jsme mluvili o počasí. Jako vždycky.“

Asi po hodině se Luke protáhl.

„Řekl bych, že by jim to mohlo na chvíli stačit,“ podíval se na hodinky. „Měl bych sebou hejbnout.“ Podal nevystřílené náboje Sullivanovi. Společně došli k Lukovu ute, po předchozím napětí ani stopy.

„Rychlý pivo?“ Sullivan si sundal klobouk a otřel si předloktím zpoceně čelo.

„Ne, díky, musím domů. Mám ještě nějakou práci.“

„Jasně. Díky za pomoc.“

„Rádo se stalo,“ Luke pokrčil rameny. „Nakonec se mi muška srovnala.“

Vybitou brokovnici položil pod sedadlo spolujezdce do prostoru pro nohy a nastoupil. Najednou to vypadalo, že má naspěch a že už by byl co nejradši na cestě. Stáhl okýnko, letmo na Sullivanova mávl a odjel pryč.

Sullivan zůstal sám uprostřed opuštěného pole a díval se, jak stříbrné ute mizí v dáli.

V duchu si procházeli právě vyslechnutý scénář. U okna cinkl hrneček o podšálek, jak ho paní Sullivanová odkládala na hromádku knížek. Zadívala se na něj.

„Co se stalo pak?“ zeptal se Raco.

„Po nějaké době zavolala policie z Clyde a sháněli se po Lukovi,“ odpověděl Sullivan. „Řekl jsem jim, že odjel před několika hodinama. Chvíli nato už ale všichni věděli, co se stalo.“

„Kolik asi bylo?“

„Něco kolem půl sedmý, řekl bych.“

„Vy jste byl tady?“

„Jo.“

„A předtím? Když Luke odešel, tak jste dělal co?“

„Nic. Pracoval jsem. Tady na farmě,“ řekl Sullivan. „Něco jsem venku dodělal. Dal si s babičkou večeři.“

Falk zamrkal, koutkem oka zpozoroval nenápadný pohyb.

„Byli jste tady sami dva?“ Falk si dal záležet na klidném tónu. „Nikam jste nejel? Nikdo se tu nezastavil?“

„Ne. Byli jsme tu jen my dva.“

Bylo by snadné to přehlédnout, ale když o tom pak Falk zpětně přemýšlel, byl si jistý. Koutkem oka zpozoroval, jak paní Sullivanová zvedla překvapeně oči. Pár vteřin na vnučka zírala a potom zas pohled sklopila k hromádce knížek a šálku. Falk se ji snažil nenápadně sledovat, ale oči už ani jednou nezvedla. Po krátký zbytek jejich návštěvy vypadala, že tvrdě spí.

10

„Já bych se zbláznil,“ Raco se za volantem oklepal. Za oknem auta se táhl tenký drátěný plot, který měl chránit před králíky zažloutlé zbytky rostlin. Za ním se rozprostíraly hnědé a béžové lány. „Zavřenej uprostřed ničeho, kolem dokola nikdo, jenom jedna stará ženská. Vždyť to tam vypadalo jako v nějakým muzeu.“

„Nemáte rád porcelánový andělíčky?“ zeptal se Falk.

„Kamaráde, moje babička je katoličtější než papež. Pokud jde o pseudokostelní cetky, mohl bych o nich napsat knížku,“ řekl Raco. „Ale nezdá se mi, že je to nejvhodnější místo pro mladýho kluka.“

Minuli značku varující před nebezpečím požáru. Stupeň pohotovosti se během Falkova pobytu v Kiewaře nezměnil. Šipka na půlkruhové výseči vytrvale mířila do oranžového pole. Buď připraven. Jednej. Přezij.

„Myslíte, že k nám byl upřímný?“ Falk Racovi popsal, jak paní Sullivanová reagovala, když Jamie tvrdil, že spolu strávili večer sami doma.

„To je zajímavý. Ale je trochu zmatená, není? Taky mi připadala trochu protivná. Ve zprávě nic nenaznačovalo tomu,

že by se z farmy vzdálil, ale to ještě nemusí nic znamenat. Asi to nikdo nějak důkladně neprovéřoval.“

„Potíž je v tom,“ řekl Falk, naklonil se a pokoušel se seřídit klimatizaci, „že kdyby chtěl Sullivan Luka zabít, měl by to snadný. Byli spolu sami dva uprostřed ničeho nejmíň hodinu. Měl nabitou brokovnici. Nahrát to jako nehodu by byla nejjednodušší věc na světě. Jeho babička byla v domě, těžko by si něčeho všimla.“

Falk to s klimatizací vzdal, stáhl okýnko na malou škvíru a do auta začal zvenku proudit vařící vzduch. Rychle ho zase zavřel.

Raco se zasmál. „A to jsem si myslel, že v Adelaide je vedro.“

„Odtamtud pocházíte? Co vás přivedlo až sem?“

„První nabídka na místo seržanta. Přišlo mi to jako dobrá příležitost mít svoji vlastní stanici, navíc jsem kluk z venkova. Vy jste vždycky pracoval v Melbourne?“

„Jo. I když jsem měl případy jinde, vždycky jsem je dělal pro Melbourne.“

„Baví vás dělat na finančním?“

Falk se musel v duchu usmát nad Racovým tónem. Dotaz byl zdvořilý, ale zároveň mu v hlase znělo, že naprosto nechápe, jak se někdo může pro něco takového dobrovolně rozhodnout. S podobnou reakcí se nesetkával poprvé. Lidi vždycky překvapilo, jak často byly bankovky, po kterých pátral, ulepené od krve.

„Vyhovuje mi to,“ řekl. „Když už o tom mluvíme, včera v noci jsem začal procházet účetnictvím Hadlerových.“

„Našel jste něco zajímavého?“

„Ještě ne.“ Falk potlačil zívnutí. Nad papíry a čísla zůstal ve slabém světle stropní zářivky mžourat dlouho do noci. „Což je samo o sobě výmluvný. Měli problémy s penězma, to

se ale dalo čekat a nezdá se, že by si vedli hůř než kdokoliv jiný tady v okolí. Navíc je znát, že plánovali dopředu, odkládali si peníze na horší časy. Měli životní pojištění. Nic extra, základní balíček k důchodu.“

„Komu teď peníze připadnou?“

„Charlottě, přes Lukovy rodiče. Ale není to skoro nic. Zaplatí se z toho maximálně hypotéka, nic moc navíc. Myslím, že jí připadne farma, ať se jí to líbí, nebo ne. Zatím žádné varovné signály — několik účtů, velký výběry hotovosti, dluh třetí straně a podobně. Ještě jsem ale neprošel všechno.“

Z nočního procvičování násobilky mu vyplývala zcela jasně jedna věc, a sice že Karen Hadlerová byla kompetentní a pečlivá účetní. Dokonce k ní skrz důkladné poznámky tužkou začal řádek po řádku cítit až bolestnou náklonnost.

Přijížděli na opuštěnou křižovatku. Raco zpomalil a podíval se na hodinky.

„Sedm minut.“

Ze Sullivanovy farmy jeli stejnou cestou jako Luke. Raco zabočil doleva na cestu směrem k farmě Hadlerových. Byla vyasfaltovaná, ale špatně. Místy byla vyboulená, jinde rozpraskaná do hlubokých kráterů.

Byla to sice obousměrná silnice, ale dvě protijedoucí auta by se na ni vešla jen stěží. Jedno by se muselo vyhnout do šterku na krajnici, uvažoval Falk. Neměl příležitost ověřit si úvahu v praxi. Za celou cestu nepotkali jediné auto.

„Skoro čtrnáct minut, od jednoho domu k druhému,“ řekl Falk, když Raco zabrzdil na příjezdové cestě k Hadlerovým. „Dobrá. Zajedeme se podívat na místo, kde našli Lukovo tělo.“

Vlastně to ani mýtina nebyla.

Raco místo napoprvé přejel, zaklel a šlápl na brzdu, až zaskřípala. Zacouval pár metrů a zaparkoval na krajnici.

Vystoupili, se zamykáním dveří se neobtěžovali. Nikde nikdo. Raco vedl Falka k mezeře mezi stromy.

„Jsme tady.“

Na chvíli se rozhostilo děsivé ticho, po jejich příjezdu umlkli i neviditelní ptáci v korunách okolních stromů. Mezera mezi stromy vedla do malého prostoru, dost velkého na to, aby do něj vjelo auto, ale zase ne natolik, aby se tam i otočilo. Falk stál uprostřed. Bylo tu o trošku chladněji, prostranství stínily vzrostlé eukalypty. Cesta odtud nebyla přes hustý porost vůbec vidět. Něco zachrastilo v křoví a uteklo pryč. Žlutá země byla vysušená a tvrdá. Žádné stopy po pneumatikách.

Uprostřed palouku přesně pod Falkovým nohama ležela rozprostřená hromádka písku. Dovtípil se, co má zakrývat, a rychle uskočil. Půda byla podupaná desítkami párů bot, které se po ní v posledních dnech přehnaly, ale jinak to tam vypadalo zanedbaně a opuštěně.

„Pěkně depresivní. Tady bych poslední chvíle života strávit nechtěl,“ řekl Falk. „Měl Luke tady k tomu místu nějakou vazbu?“

Raco pokrčil rameny. „Doufal jsem, že třeba něco napadne vás.“

Falk pátral v paměti, kam jezdili tábořit nebo kde si jako kluci hráli. Nemohl si na nic vzpomenout.

„Opravdu zemřel tady? Na korbě auta?“ zeptal se Falk. „Není možný, že by ho někdo zastřelil jinde a přivezl sem?“

„Určitě ne. Krev v autě to jasně potvrzuje.“

Falk si v duchu vytvářel časovou osu. Luke odjel od Jamieho Sullivana okolo 16.30. Lukovo ute bylo na záznamu bezpečnostní kamery z farmy Hadlerových viděno třicet minut nato. Cesta mu trvala o dost déle než Falkovi s Racem. Dva výstřely, čtyři minuty a ute odjíždí zase pryč.

„Jestli to byl vážně Luke, kdo vraždil, je to jednoduchý jak facka,“ řekl Falk. „Jel domů, z nějakýho důvodu vyhlídkovou rychlostí, zabil je, pak přijel sem.“

„To jo. V případě, že to Luke nebyl, se to ale dost komplikuje,“ poznamenal Raco. „Vrah se musel dostat do Lukova auta, když se Luke vracel od Jamieho Sullivana, protože měl u sebe v autě vražednou zbraň. Takže kdo řídil Lukovo auto, když přijíždělo k farmě?“

„A pokud za volantem nebyl Luke, kde, sakra, byl, když mu někdo vraždil ženu a syna? Asi těžko jen tak přihlížel ze sedadla spolujezdce,“ dodal Falk.

Raco pokrčil rameny. „Třeba to tak bylo? Je to jeden z možných scénářů. Záleží, kdo byl ten dotyčný a jaký měl na Luka páky.“ Podívali se na sebe a Falkovi bylo jasné, že Raco myslí na Sullivana.

„Nebo byl vrah fyzicky silnější,“ řekl Raco. „Dalo by to práci, ale někdo by to zvládnout mohl. Viděl jste, jaký má Sullivan ruce. Musí mít ohromnou sílu.“

Falk přikývl a zamyslel se nad popisem Lukova těla v pi-
tevní zprávě. Byl to urostlý chlap. Až na prostřelenou hlavu
zdravý muž. Žádné známky souboje po těle. Žádné stopy
po poutech, provazu nebo něčem jiném, co by mu bránilo
v pohybu. Vybavil si Lukovo tělo, jak leží rovně na zádech
na korbě auta. Kolem něj kaluž krve a na plechové bočnici
čtyři nerovnoměrné rýhy nejasného původu.

„Zatracený ženský,“ pronesl Falk nahlas. „Co myslíte, že tím chtěl říct?“

„Nemám tušení,“ odpověděl Raco a podíval se na hodinky. „Ale na odpoledne máme domluvenou schůzku s někým, kdo by o tom něco vědět mohl. Říkal jsem si, že by stálo za to podívat se, co měla Karen Hadlerová v zásuvkách pracovního stolu.“

Proutek akácie vsazený do země vypadal o něco živěji, ale ne o moc. Děti ve školních uniformách vyděšeně přihlížely tomu, jak se kolem kořenů rozhrnuje mulčovací kůra. Učitelé a rodiče postávali v malých skupinkách okolo, někteří se ani nesnažili skrývat pláč.

Pár zažloutlých lístků akácie předem vzdalo boj s horkem a sneslo se k zemi. Dopadly kousek od plakety, na níž bylo čerstvě vyryto:

*Na památku Bilyho a Karen Hadlerových.
Budeme vzpomínat s láskou,
Spolek rodičů a přátel školy*

Stromek nemá šanci na přežití, pomyslel si Falk. Cítil, jak ho zem skrz podrážky bot pálí do chodidel.

Falk stál po letech na dvoře své staré základní školy a měl pocit, že se vrátil v čase o třicet roků zpátky. Asfaltové hřiště vypadalo jako zmenšenina toho, které si pamatoval z dětství, a kohoutky s pitnou vodou byly umístěné absurdně nízko u země, ale vše mu tu bylo důvěrně známé a v mysli se mu

vynořovaly záblesky tváří a zážitků, na které už dávno zapomněl.

Tehdy bylo fajn mít Luka po boku. Jako dítě měl pořad pusy od ucha k uchu a všechny si svou bezprostředností a ostrovtipem rychle omotal kolem prstu, takže bylo přirozené, že zákony džungle na dětském hřišti se řídily podle něj. Dnes by o něm řekli, že byl charismatický, to slovo ale tehdy ještě neznali. Rád se s ostatními podělil o čas, vtípky, věci. O své rodiče. K Hadlerovým měli všichni dveře vždy otevřené. Byl oddaným kamarádem, někdy snad až moc. Když jednou Falk dostal při fotbale míčem do obličeje, musel Luka odtáhnout, aby to kluk, co míč kopl, šeredně neodskákal. Falk, vytáhlý a neobratný, si dobře uvědomoval, jaké má štěstí, že je Luke na jeho straně.

Obřad se blížil ke konci a Falk se znepokojeně ošil.

„Scott Whitlam, ředitel,“ řekl Raco a kývl směrem k dobře vypadajícímu muži v kravatě, který se zdvořile loučil s hloučkem rodičů.

Jen co obřad skončil, přišel k nim s nataženou rukou. „Omlouvám se, že jste museli čekat,“ řekl poté, co mu Raco představil Falka. „V podobných situacích jsou všichni velmi sdílní.“

Whitlamovi bylo něco přes čtyřicet a pohyboval se s přirozenou energií bývalého atleta. Měl vypracovaný hrudník a široký úsměv. Zpod klobouku mu vykukovaly krátké hnědé vlasy.

„Bylo to hezké rozloučení,“ řekl Falk a Whitlam se ohlédl za sazeničkou akácie.

„Museli jsme něco uspořádat,“ Whitlam ztišil hlas. „Ten strom ale nepřežije ani náhodou. Zajímalo by mě, co řekneme dětem, až uschne. Každopádně,“ kývl hlavou směrem k budově z bílých cihel, „jsme připravili věci, které patřily

Karen a Billymu, jak jste chtěli. Není jich moc, ale co jsme našli, je nahoře v kanceláři.“

Následovali ho přes školní pozemky. Někde v dálce se rozdrnčel zvonek. Konec vyučování. Při pohledu zblízka působila školní budova a její vybavení žalostným dojmem. Ze zdí a věcí se odlupovala barva a odhalený kov rezivěl. Plastové skluzavky u pískoviště byly popraskané a basketbalové hřiště mělo koš jen na jedné straně. Z každého koutu číselka nouze o finanční prostředky.

„Dotace,“ řekl Whitlam, když si všiml, jak se rozhlížejí kolem. „Nikdy nestačí.“

Za budovou školy stálo v hnědých výběžích pár smutných ovců. Za nimi se prudce zvedal svah porostlý keři.

Ředitel se shýbl a vylovil z koryta na vodu hrst spadaného listí.

„Pořád se tu učí základy farmaření?“ Falk si pamatoval, jak se kdysi o podobné koryto starali.

„Jen něco. Ale snažíme se to dělat hravou formou. Aby si děti užily trochu zábavy. Doma mají starostí s farmařením až až.“

„Je to váš předmět?“

„Vůbec ne, já jsem městská krysa. Přestěhovali jsme se sem z Melbourne před rokem a půl, sotva jsem se naučil rozeznat, kde má kráva hlavu a kde ocas. Moje žena chtěla změnit prostředí a odpočnout si od města.“ Odmlčel se. „Změna to tedy je.“

Zatlačil do těžkých dveří a vešli do školní haly. Voněly tu sendviče. Na stěnách visely dětské obrázky.

„Proboha, některé jsou příšerně depresivní,“ zamumlal Raco.

Falk hned pochopil, co tím myslí. Postavičky rodin s černou linkou úst protaženou do smutného výrazu. Kresba

krávy s andělskými křídly a pod tím kostrbatým dětským písmem nápis: „Karamelka. Moje kravička v nebičku“. Všechny obrázky krajiny a polí byly v odstínech hnědé.

„A to jste neviděli ty, které jsme nevystavili,“ řekl Whitlam a zastavil u dveří kanceláře. „To je to sucho. Přivede tohle město k šílenství.“

Vytáhl z kapsy obrovský svazek klíčů a pustil je do kanceláře. Pokynul jim směrem k židlím, které už také měly svá lepší léta dávno za sebou, a zmizel v malé místnosti vedle. Za chvíli se opět vynořil se zalepenou papírovou krabicí.

„Všechno je uvnitř. Drobnosti z Karenina pracovního stolu, některé Billyho školní práce. Hlavně výkresy a pár pracovních listů. Víc toho není, bohužel.“

„Díky,“ vzal si od něj Raco krabici.

„Chybí nám tu.“ Whitlam se naklonil přes stůl. „Oba dva. Pořád se nemůžeme vzpamatovat z toho, co se stalo.“

„Byl jste s Karen v úzkém pracovním kontaktu?“ zeptal se Falk.

„Přiměřeně, papírování tu moc nebylo. Byla úžasná. Stárala se o finance a účetnictví. Šlo jí to skvěle. Měla určitě na víc, ale myslím si, že jí tahle práce k dětem a dalším povinnostem stačila.“

Okno bylo pootevřené a do kanceláře doléhaly zvuky z hřiště. „Pánové, můžu se zeptat, proč jste vlastně tady?“ řekl Whitlam. „Myslel jsem, že případ je uzavřený.“

„Zemřeli tři členové jedné rodiny,“ odpověděl Raco. „Bohužel, v takové situaci není nikdy nic zcela jednoznačné.“

„Jistě, chápu.“ Whitlam to neříkal příliš přesvědčeně. „Jde o to, že mám závazky k žákům, učitelům i rodičům, takže —“

„Nemusíte si dělat žádné starosti, Scotte,“ přerušil ho Raco. „Pokud na něco přijdeme, rozhodně se to dozvíte.“

„Dobře, chápu,“ řekl Whitlam. „Jak vám tedy můžu pomoci?“

„Povězte nám o Karen.“

Zaklepání bylo tiché, ale důrazné. Dveře se otevřely a Whitlam zvedl oči od stolu. Do kanceláře nakoukla blondatá hlava.

„Scotte, máš chvíli?“

Karen Hadlerová vešla dovnitř. Neusmívala se.

„Přišla si se mnou promluvit, bylo to den předtím, než byla s Billym zavražděna,“ začal Whitlam. „Měla starosti, samozřejmě.“

„Proč ‚samozřejmě‘?“ zeptal se Raco.

„Pardon, nechtěl jsem, aby to znělo nevhodně. Ale viděli jste, jaké obrázky tu visí na zdech. Chci jen říct, že všichni mají strach. Dospělí, stejně jako děti.“

Na chvíli se zamyslel.

„Karen byla vážně skvělý týmový hráč. Ale během posledních pár týdnů byla ve stresu. Byla kousavá, což u ní nebyvalo zvykem. Hodně roztržitá. A v účetnictví jí jednou nebo dvakrát něco nevyšlo. Nic vážného, podchytili jsme to včas. Ale jak říkám, nebylo jí to podobné. Vadilo jí to. Vždycky byla precizní. A tak si o tom přišla se mnou promluvit.“

Karen za sebou zavřela dveře. Sedla si na židli, která byla nejbližší Whitlamovu stolu. Seděla vzpřímeně, nohy měla úhledně přehozené přes sebe. Zavinovací šaty se vzorem bílých jablek na červeném podkladu, které měla na sobě, jí dělaly hezkou postavu, aniž by byly nějak vyzývavé. Karen byla typ ženy, jejíž ladné rysy se věkem a mateřstvím zjemní, ale zachovají si mladistvý půvab a krásu. Klidně by mohla hrát v reklamě ztělesnění supermatky,

kteřá s úsměvem zvládá pečovat o celou rodinu a přitom má pořád perfektní účes. Cereálie nebo prací prášek, který by doporučila Karen Hadlerová, by si koupil každý.

Teď seděla v kanceláři ředitele s hromádkou papírů na klíně.

„Scotte,“ začala, pak se zarazila. Čekal. Zhluboka se nadechla. „Scotte, vlastně jsem si nebyla jistá, jestli ti to mám říkat. Můj manžel —“ Karen se mu podívala do očí, ale Whitlam věděl, že se musí přemáhat. „Luke by z toho neměl radost.“

Raco se zaklonil. „Bála se snad svého manžela?“

„Tehdy jsem to tak nebral.“ Whitlam se poškrábal na kořeni nosu. „Ale teď, když vím, co následovalo druhý den, si říkám, že jsem asi neposlouchal dost pozorně. Zřejmě jsem přehlédl určité signály. Ptám se na to sám sebe každý den. Ale kdyby mě na jediný okamžik napadlo, že jsou Karen a Billy v nebezpečí, nikdy bych je domů nepustil.“ Whitlam nevědomky mluvil přesně jako Jamie Sullivan.

Karen si pohrávala se snubním prstenem.

„Ty a já spolu pracujeme už nějakou dobu — a myslím, že nám to jde docela dobře,“ vzhledla a Whitlam přikývl. „Musím ti něco říct.“

Odmlčela se a pak se zhluboka nadechla.

„Vím, že v poslední době jsem párkrát šlápla vedle. Co se týká mé práce. Udělala jsem několik chyb.“

„Možná jednu nebo dvě, ale nic vážného se nestalo, Karen. Jsi výborná účetní, všichni to ví.“

Přikývla a sklopila oči. Když opět vzhledla, měla odhodlaný výraz.

„Děkuju. Ale máme problém. A už se nemůžu tvářit, že se nic neděje.“

„Svěřila se mi, že s farmou to jde z kopce,“ řekl Whitlam. „Karen odhadovala, že se udrží maximálně půl roku, spíš méně. Luke tomu prý nechtěl věřit. Očividně si myslel, že se všechno ještě změní k lepšímu, ale ona už tušila, že je pozdě. Bála se. Vlastně se mi za to omlouvala.“

Whitlam nevěřicně zavrtěl hlavou a povzdechl si.

„Teď mi to připadá absurdní. Ale omlouvala se mi za to, jak byla poslední dobou roztržitá. Požádala mě, abych Lukovi neříkal, že o tom se mnou mluvila. Ne že bych to měl v úmyslu, to ne. Ale říkala, že by ho naštvalo, kdyby si myslel, že to Karen vypráví na potkání.“

Whitlam si okusoval nehet na palci.

„Myslím, že se potřebovala někomu svěřit. Donesl jsem jí sklenici vody, vyslechl ji. Uklidňoval jsem ji, že práci ve škole má jistou a podobně.“

„Znal jste Luka Hadlera dobře?“ zeptal se Falk.

„Spíš ne. Párkrát jsem ho samozřejmě potkal. Na rodičovských schůzkách. Občas jsem ho viděl v baru, ale nikdy jsme se spolu moc nevybavovali. Sympaťák. Ve škole jeden z aktivnějších rodičů. Když jsem se to dozvěděl, vůbec jsem tomu nemohl uvěřit. Přijít o kolegu je strašné, ale přijít zároveň i o žáka... To je učitelova nejhorší noční můra.“

Falk se ptal dál: „Kdo vám řekl, co se stalo?“

„Někdo ze stanice v Clyde zavolal sem do školy. Asi proto, že sem chodil Billy. Bylo docela pozdě, myslím, že už něco kolem sedmé. Chystal jsem se zrovna domů, ale pamatuju si, že jsem tady zůstal sedět a snažil se to nějak strávit. Myslel jsem na to, jak o tom další den budu muset říct dětem.“

Smutně pokrčil rameny.

„Je to těžké. Billy a moje dcera se hodně kamarádili, věděli jste to? Chodili spolu do stejné třídy. Proto pro mě byl takový šok, když jsem zjistil, že tam byl i Billy.“

„Jak to myslíte?“ zeptal se Raco.

„To odpoledne měl být totiž u nás,“ řekl Whitlam, jako by to byla samozřejmá věc. Díval se z jednoho nechápavého obličejů na druhý. Zmateně rozhodil ruce.

„Pardon, myslel jsem, že to víte. Říkal jsem o tom lidem z Clyde. Billy měl to odpoledne přijít k nám domů za mou dcerou, ale Karen na poslední chvíli manželce zavolala a zrušila to. Říkala, že Billymu není dobře.“

„Ale ve škole ten den byl, zas tak špatně mu nebylo. Věřili jste jí se ženou, když vám volala?“ zeptal se Falk a naklonil se dopředu.

Whitlam přikývl. „Ano. Pořád tomu věříme, to bych rád dodal. Posledních pár dní se tu točila mezi dětmi nějaká viróza. Třeba usoudila, že mu prospěje, když si půjde brzo lehnout. Řekl bych, že to byla prostě smutná náhoda.“

Rukou si promnul oči.

„Ale stejně,“ dodal. „To vědomí, jak málo stačilo a mohl být ještě naživu. Člověk se neubrání tomu, aby pořád nemyslel na to, že všechno mohlo být úplně jinak.“

„Kdybychom se spojili s Clyde, věděli bychom to,“ řekl Falk, když už zase stáli před školní budovou. Krabici s věcmi nesl pod paží, karton se mu nepříjemně lepil na zpcenou pokožku.

„Však se nic nestalo. Zjistili jsme to tak jako tak.“

„No, nevím. Možná je na čase jim zavolat.“

Raco se na něj podíval.

„Vážně si myslíte, že máme dost důkazů? Přece víte, jak budou nejspíš reagovat?“

Falk se nadechoval k odpovědi, když vtom k nim přes hřiště dolehlo volání.

„Hej, Aarone! Počkej!“

Běžela k nim Gretchen Schonerová. O zlomek se mu zlepšila nálada. Smuteční šaty vyměnila za šortky a přiléhavou modrou košili, jejíž rukávy měla vyhrnuté nad lokty. Sluší jí to tak mnohem víc, pomyslel si Falk. Raco mu vzal z podpaží krabici.

„Počkám na vás u auta,“ řekl taktně a pokývl Gretchen na pozdrav. Zastavila se před Falkem, zvedla si z očí sluneční brýle a vlasy si stáhla do drdolu na temeni hlavy. Falk si všiml, že jí modrá barva košile hezky ladí k očím.

„Co tady děláš? Myslela jsem, žeš dávno odjel.“ Mračila se a usmívala zároveň. Při těch slovech k němu natáhla ruku a dotkla se jeho loktu. Najednou ho přepadl pocit viny. Měl se jí ozvat.

„Byli jsme si promluvit se Scottem Whitlamem,“ řekl. „S ředitelem.“

„Jasně. Víím, kdo je Scott. Jsem ve školní radě. Ptala jsem se spíš na to, co děláš tady v Kiewaře?“

Falk se jí zadíval přes rameno. Chumel maminek s hlavami otočenými směrem k nim, pohledy schované za slunečními brýlemi. Vzal Gretchen jemně za paži a natočil ji tak, aby k nim oba stáli zády.

„To je složitější. Hadlerovi mě po pohřbu požádali, abych prověřil, co se s Lukem stalo.“

„To si děláš srandu. Proč? Přišlo se na něco?“

Falk najednou pocítil silnou potřebu Gretchen všechno říct. O Ellie, o falešném alibi, o lžích. O vině. Gretchen byla součástí jejich staré čtyřky. Fungovala v ní jako vyrovnávací síla. Byla světlem, které prozařovalo Elliiny stíny, i klidem, který umírňoval Lukovu potrhlost. Pochopila by to. Záda jim stále propichovaly pohledy matek.

„Jde o peníze,“ řekl Falk s povzdechem. V obrysech shrnul pochybnosti a podezření Barbary Hadlerové. Dluhy, které se vymkly kontrole.

„Proboha,“ zamrkala překvapeně, na chvíli neschopná dalšího slova, jak se snažila informaci vstřebat. „Myslíš, že na tom může něco být?“

Falk jen pokrčil rameny. Rozhovor s Whitlamem vrhal na Barbařino podezření nové světlo. „Uvidíme. Ale, prosím tě, buď tak hodná a nech si to zatím pro sebe.“

Gretchen se zamračila. „Na to je asi trochu pozdě. Už se rozneslo, že u Jamieho Sullivana čmuchar někdo od policie.“

„Prokrista, jak se tohle stihlo rozkřiknout?“ vyhrkl Falk, i když odpověď předem znal. Na malém městě se drby šíří rychlostí blesku. Gretchen otázku ignorovala.

„Hlavně si dávej pozor,“ natáhla ruku a odehnala mu z ramene mouchu. „Lidi jsou tu poslední dobou natlakovaný k prasknutí. Stačí jim troška a bouchnou jak papiňák.“ Falk přikývl. „Díky, rozumím.“

„Dobrá —“ odmlčela se Gretchen, když se kolem nich přehnal rozevlátá parta malých kluků s fotbalovým míčem, tíhu obřadu na školních pozemcích jim z ramínek zvedala vidina blížícího se víkendů. Zaclonila si rukou oči a zamávala směrem k nim. Falk se snažil v chumlu rozeznat jejího syna, ale nenašel ho. Když otočil hlavu zpátky k ní, zkoumavě si ho prohlížela.

„Jak dlouho myslíš, že se tu ještě zdržíš?“

„Týden.“ Falk zaváhal. „Dýl ne.“

„Fajn.“ Rty roztáhla do širokého úsměvu a Falkovi připadalo, že se vrátil v čase o dvacet let.

Když pár minut nato zamířila se synem k autu, Falk měl v ruce útržek papíru s jejím telefonním číslem a časem schůzky, obojí naškrábané Gretcheniným rozevlátým písmem.

„Nová známá?“ prohodil Raco konverzačním tónem, když si za ním Falk přisedl do auta.

„Stará kamarádka, díky za optání,“ opáčil Falk, ale neubráníl se úsměvu.

„Takže co chcete dělat?“ zeptal se Raco už vážněji. Kývl hlavou směrem ke kartonové krabici na zadním sedadle. „Chcete zavolat do Clyde a přetřhnout se s přesvědčováním, že to tady dost možná zvorali, nebo zajedeme na stanici a podíváme se, co je v té krabici?“

Falk se na něj zadíval a představoval si telefonní rozhovor. „Tak dobrá. Stanice. Krabice.“

„Dobrá volba.“

„Hlavně už jeďte.“

Policejní stanice sídlila v nízké budově z červených cihel na konci kiewarrské hlavní třídy. Sousední obchody zkrachovaly, jejich výlohy byly prázdné. Naproti přes ulici to bylo podobné. Zdálo se, že z ulice se daří jen mléčnému baru a prodejně s alkoholem.

„Sakra, tady to ale vypadá,“ nevěřil Falk.

„To je právě ta potíž s nedostatkem peněz. Je to nakažlivý. Farmáři nemají peníze, aby je utráceli v obchodech, obchody zkrachují, a je jednou tolik lidí, co nemají peníze, aby je v obchodech utratili. Zavírali jeden za druhým jako domino.“

Raco vzal za kliku dveří stanice. Byly zamčené. Zaklel a sáhl do kapsy pro klíče. Na dveřích byla cedule s úředními hodinami: pondělí až pátek, 9.00—17.00. Mimo tuto dobu se musí oběti zločinu obracet na stanici v Clyde, tedy alespoň tak to stálo na ceduli. Falk se podíval na hodinky, bylo 16.51. Dole bylo fixou připsáno telefonní číslo pro naléhavé případy. Falk by se klidně vsadil, že je Racovo.

„Dneska to balíte dřív?“ zavolal Raco, když vstoupili, a ani se nesnažil skrýt podrážděný tón.

Recepční, která měla na svých zhruba šedesát let velmi nepravděpodobnou barvu vlasů jako Elizabeth Taylorová za mlada, vzdorovitě zvedla bradu.

„Přišla jsem dneska brzy,“ řekla a nepatrně se za přepážkou zapýřila. Kabelku měla přehozenou přes rameno jako voják pušku. Raco ji Falkovi představil jako Deborah. Ruku si nepodali.

V kancelářském prostoru za ní se provinile krčil konstábl Evan Barnes, v ruce klíčky od auta.

„Brý odpoledne, šéfe,“ řekl Barnes. „To ještě nemáme pět?“ Jeho hlas byl přehnaně nenucený a rozmáchlým gestem se podíval na hodinky. „No páni, vidíte, ještě pár minut.“

Urostlý chlap s kudrnatými vlasy, které mu trčely v nevzhledných chomáčích, si sedl zpátky za psací stůl a začal se přehrabovat v papírech. Raco obrátil oči v sloup.

„Zmizte, ať už vás tu nevidím,“ zvedl přepážku recepce. „Užijte si víkend. Budeme prostě doufat, že Kiewarra nelehne za minutu pět popelem, co?“

Deborah se napřímila jako žena, kterou právě utvrdili v tom, že měla celou dobu pravdu.

„Nashle,“ řekla Racovi. Falkovi zdvořile pokynula na rozloučenou, s pohledem upřeným na jeho čelo, ale do očí se mu nepodívala.

Falka uvnitř zamrazilo. Věděla to. Vlastně ho to ani nepřekvapovalo. Vzhledem k tomu, že se Deborah zřejmě narodila v Kiewaře, odkud za celý život nevytáhla paty, musela si případ Ellie Deaconové pamatovat. Byla to nejdramatičtější věc, jaká se kdy v Kiewaře stala, tedy alespoň do smrti Hadlerových. Představoval si ji, jak při pohledu na Elliinu černobílou fotografii v novinách převrhla hrnek s ranní kávou. Se sousedy dávali dohromady útržky klepů. Možná znávala jeho otce. Předtím než se to stalo, samozřejmě. Poté už nikdo nepřiznal, že by se s Falkovými kdy stýkal.

Aaron ještě dlouhé hodiny po tom, co Lukova hlava zmizela z okna jeho pokoje, ležel na posteli a zíral do stropu. Události se mu míhaly v hlavě v nekonečné smyčce. Ellie, řeka, ryby, vzvak. „Byli jsme s Lukem střílet králíky.“

Celou noc čekal na zaklepaní, ale když se konečně ozvalo, nepřišli si pro něj. Falk s tichou hrůzou v očích pozoroval, jak si jeho otec musel z rukou smýt hlínu z pole a doprovodit policisty na stanici. Jméno na lístku neříkalo přesně který Falk, tvrdili, a tomu mladšímu bylo teprve šestnáct, bylo to technicky vzato pořád ještě dítě.

Erika Falka, zteplého a stoického muže, drželi na stanici přes pět hodin.

Zná Ellie Deaconovou? Ano, samozřejmě, je to sousedova dcera. Kamarádka jeho syna. Už několik dní se pohřešuje.

Ptali se ho, jestli má alibi na den, kdy Ellie Deaconová zmizela. Celé odpoledne byl nakupovat zásoby. Navečer se zastavil v baru. Viděl ho tucet lidí na několika různých místech. Dostatečně přesvědčivé, ne-li neprůstředné alibi. Otázky tedy pokračovaly. Ano, s dívkou v minulosti mluvil. Víckrát? Ano, víckrát. Hodněkrát? Pravděpodobně. I když vlastně zas tak často ne. Ne, neuměl si vysvětlit, proč měla Ellie Deaconová u sebe v pokoji papírek s jeho jménem a datem své smrti.

Ale Falk, to přece nemusí odkazovat nutně k vám, řekl nakonec vyšetřující policista. Na to Aaronův otec neodpověděl. Uzávřel se do sebe a už z něj nedostali jediné slovo.

Propustili ho. Na řadě byl jeho syn.

„Barnese nám sem dočasně převedeli z Melbourne,“ prohodil Raco. Falk ho následoval za recepční přepážku do kanceláře. Za zády jim bouchly vstupní dveře a zůstali na stanici o samotě.

„Vážně?“ Falka to překvapilo. Barnes vypadal spíš jako kluk z venkova.

„Jo, ale jeho rodiče jsou farmáři. Ne tady, někde na západě. Myslím, že proto ho poslali zase na venkov. Je mi ho vlastně trochu líto, ve městě se ani nestihl rozkoukat a posla-

li ho sem. Což mi připomíná, že —“ Raco se podíval směrem ke vstupním dveřím, pak si to rozmyslel. „Ale nic.“

Falk si mohl domyslet, co chtěl říct. Z města by těžko posílali na venkov své nejschopnější lidi, tím spíš do místa, jako byla Kiewarra. Barnes zřejmě nebyl nejostřejším nožem v kredenci. Raco mohl být sice příliš taktní na to, aby to přiznal nahlas, ale bylo to jasné. Na téhle policejní stanici byl na všechno nejspíš sám.

Krabici s Kareninými a Billyho věcmi položili na prázdný psací stůl a otevřeli ji. Nad hlavami jim bzučela zářivka. Do okna kanceláře narážela moucha.

Aaron seděl na dřevěné židli, močový měchýř se mu svíral bolestí. Držel se plánu. Byl jsem s Lukem Hadlerem. Stříleli jsme králíky. Dva, trefili jsme dva. Ano, Ellie je, chci říct byla, moje kamarádka. Ano, ten den jsme se viděli ve škole. Ne! Nehádali jsme se. Pak jsem se s ní už neviděl. Neublížil jsem jí. Byl jsem s Lukem Hadlerem. Byl jsem s Lukem Hadlerem. Stříleli jsme králíky. Byl jsem s Lukem Hadlerem.

Museli ho nechat jít.

Pomluvy začínaly nabírat nový směr. Možná nešlo o vraždu, ale o sebevraždu. Zranitelná dívka, kterou svedl na scetí ten Falkovic kluk, to byla jedna z populárních verzí. Další tvrdila, že ji uhnal a znásilnil jeho otec. Kdo ví? Tak jako tak mohl za její smrt jeden z nich, jedno, jestli ji zabili, nebo ne. Řeči značně podporoval a roznášel Elliin otec Mal Deacon, tím nabývaly na důvěryhodnosti a šířily se rychle do všech stran. Stávaly se skutečnější a skutečnější, až je nakonec všichni přijali jako pravdu.

Jednou v noci někdo hodil do okna domu Falkových cihlu. Dva dny nato odmítli Aaronova otce obsloužit v místním obchodě. Donutili ho odejít s prázdnými rukama a planoucíma očima, košík s nákupem zůstal u pokladny. Další den pronásledovali

Aarona cestou ze školy tři muži v autě. Jeli za ním celou cestu, co šlapal na kole domů. Pořád zrychloval a noha mu z pedálu sjela pokaždé, když se odvážil ohlédnout přes rameno, v uších mu zněl jen vlastní přerývaný dech.

Raco sáhl do krabice a vyskládal její obsah do řady na desku pracovního stolu.

Byl v ní hrnek na kávu, sešíváčka se štítkem „Karen“, pletený svetr, malý flakon parfému Spring Fling a zarámovaná fotografie Billyho a Charlotty. Nic moc objevného.

Falk rozložil rámeček a podíval se za fotografii. Nic. Složil ho zase zpátky. Na druhé straně stolu sáhl Raco po parfému a stříkl. Vzduchem se rozlila lehká citrusová vůně. Falkovi se líbila.

Zaměřili se na Billyho věci. Tři výkresy s auty, malé sportovní boty, čítanka a krabička pastelek. Falk listoval stránkami čítanky, i když si nebyl jistý, co přesně by v ní mohl najít.

Někdy tou dobou si uvědomil, že ho otec pozoruje. Z druhé strany místnosti, skrz okno, přes horní okraj novin. Aaron vždycky ucítil nepříjemné mravenčení v zátylku a zvedl oči. Někdy Erik uhnul pohledem. Jindy ne. Aaron vždy tiše a zadumaně čekal na otázku, ta ale nikdy nepřišla.

Někdo jim na prahu přede dveřmi nechal mrtvé tele, krk mělo podříznuté tak hlubokou ranou, že mu hlava téměř odpadávala. Další ráno naložili otec a syn všechno, co měli, na korbu auta. Aaron se spěšně rozloučil s Gretchen, o trochu déle se loučil s Lukem. Nikdo z nich se nezmínil o tom, proč Aaron z Kiewarry odjíždí. Bílé ute Mala Deacona je pronásledovalo ještě sto kilometrů za ceduli města.

Nikdy se už nevrátili.